

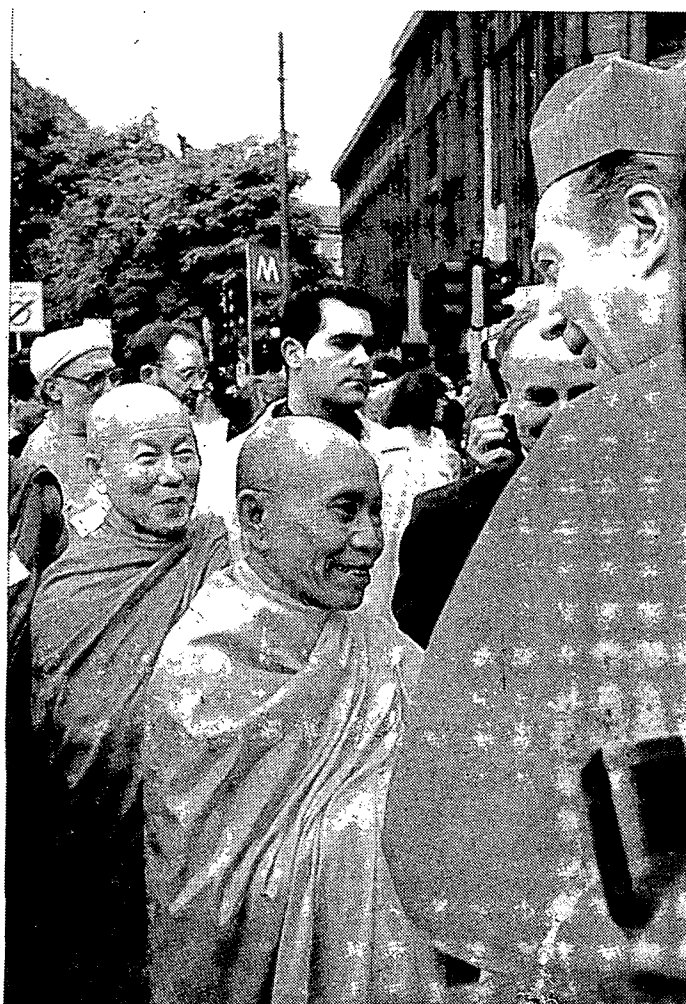
Catòlics i ortodoxos: el desglaç

**Sant Egidi promou la
pregària interreligiosa per
la pau**

L'1 de setembre passat va finalitzar a Bucarest la XII Trobada Internacional «Homes i Religions», promoguda per la comunitat de Sant Egidi. Es va recordar l'històric encontre de les religions per la pau, que Joan Pau II va celebrar a Assís el 1986.

El lema de l'edició d'enguany ha estat: «La pau és el nom de Déu.» S'ha constatat que aquesta cimera ecumènica ha contribuït a l'apropament entre catòlics i ortodoxos. A les portes del Jubileu de l'any 2000 sembla que podria començar el desglaç.

Pàgina 17

3

Rússia: optimistes o
pessimistes?

5-6

Salvar els oceans

9

Testimoni de l'ermitana
d'Arbolí
Estimar sense fressa

16

Preparació del Sínode
d'Oceania

27

Educar en verd:
entrevista al conseller
de Medi Ambient

**Les diòcesis catalanes
a la terra de
Bernadette**

Pelegrinar en l'amor

Al llarg de l'estiu ens hem fet ressò dels diversos pelegrinatges que les diòcesis de Catalunya han fet a Lourdes. Durant aquests dies, s'està fent el de la diòcesi de Lleida i tenim a punt de començar el de la diòcesi de Barcelona. Aquests pelegrinatges ens recorden que l'home està en camí. Les persones que van a Lourdes, impactades per l'atmosfera que allí es respira, senten que han entrat a formar part d'una comunitat que dona un nou sentit a la malaltia i a la salut.

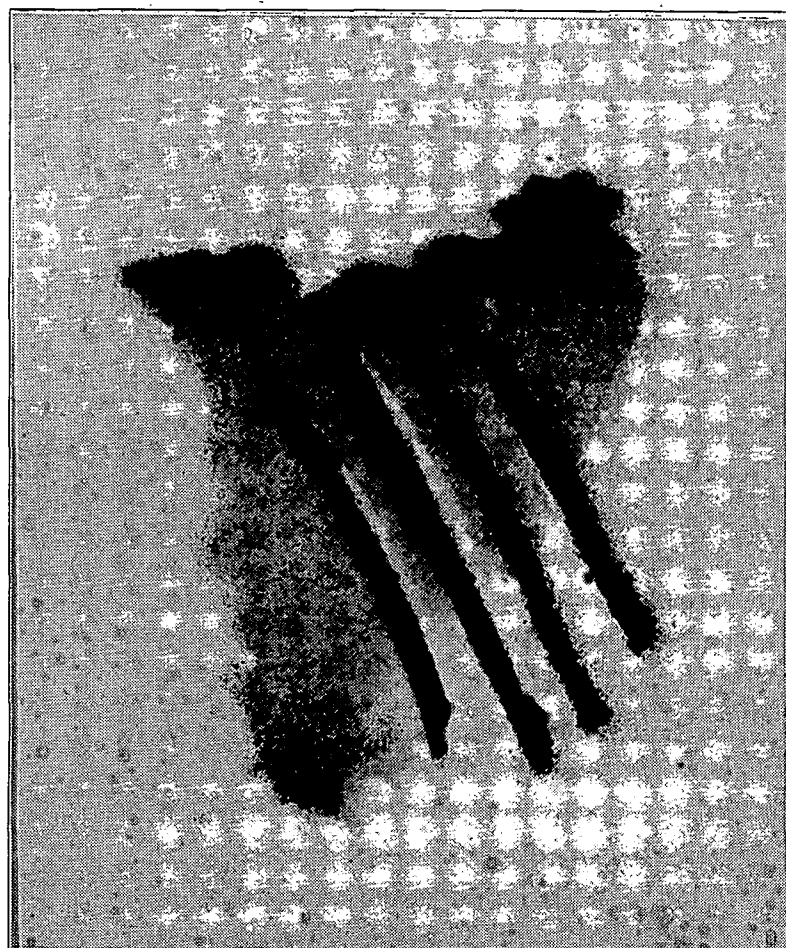
Pàgina 7

**Especial Onze
de Setembre**

La força de la terra i de la fe

En el recull que us presentem només fem memòria d'alguns homes i d'algunes dones que ja formen part de la història. Sabem que la llista ha quedat reduïda i per això és injusta, parcial, incompleta i discutible. La realitat, sortosament, sempre és més complexa i rica que les simplificacions, però aquesta ens proporciona uns elements bàsics d'informació. Aquest és el propòsit dels continguts que us oferim.

Pàgines 21 a 25

Editorial

Aquesta terra ens somriu

L'Europa de les nacions s'ha convertit en un objectiu tangible per a gran part dels països occidentals. En aquest programa que inclou tant elements de convergència econòmica com de regulació de les polítiques socials i culturals molts dels ciutadans europeus es perden en l'abstracció dels conceptes teòrics. Aquesta Europa ens afavoreix econòmicament? Crearà més llocs de treball? Reforçarà les identitats nacionals o aquestes s'aniran diluint en bé d'una identitat hegemònica, forta i competitiva enfront dels Estats que es preveuen més poderosos en el segle XXI?

Les veus són disperses. Experts en tots els àmbits donen les seves previsions sobre un futur no gaire previsible. Però hi ha una veu més profunda, més potent i, alhora, més silenciosa, que moltes vegades és ignorada. És la consciència dels pobles, la veu de la terra.

Des de la infinitud dels temps s'ha venerat la terra com a mare. Prototipus femení per excel·lència, cap de les religions del món i dels corrents espirituals s'han escapat d'atorgar gran importància a l'acte de cuidar i de nodrir, com si aquests fossin una porta oberta cap a l'experiència de Déu. Maria per als catòlics i altres religions cristianes representa això i molt més. A Catalunya sempre ha estat molt arrelada la tradició de celebrar el 8 de setembre, diada de la nativitat de la Mare de Déu. El vespre del dia 7, molts santuaris, parròquies i llogarrets celebren una vetlla a Maria. Som un poble que venera Maria, que venera la terra.

Aquesta festa sembla una preparació per a la Diada de l'Onze de Setembre, on paraules com: projecte de país, nació, democràcia, tolerància, ressonen en boca dels polítics i dels mitjans de comunicació. És un dia per al record o per al diàleg? És un dia ple de teories o de conviccions? És una data on ens hi juguem molt. La societat civil, el poble català, té la voluntat a les mans, a la intel·ligència i al cor. Catalunya té una proposta agosarada: la seva identitat no exclou, sinó que es consolida quan opta per un país per a tots.

Mans que ens connecten amb la realitat senzilla i quotidiana. Mans de joves, d'ancians, de malalts, de marginats (apostem per una societat que no margina!), d'immigrants.

Mans mogudes per la intel·ligència de saber qui som i cap a on anem. La història ha marcat el passat, però el futur serà brillant si en l'avui eduquem els homes i les dones en una clara identitat nacional amb una capacitat d'obertura que traspassi fronteres. Podem mostrar que ser una nació és una aposta de fraternitat i no d'enfrontament. Catalunya no ha de tenir por de ser tot el que pot arribar a ser. I l'Estat espanyol, tampoc. Podem superar les diferències, és més, hem de compartir plegats un futur planetari amb les nostres diferències. I descobrir que tenim en comú més del que creiem, quan fem fora la por.

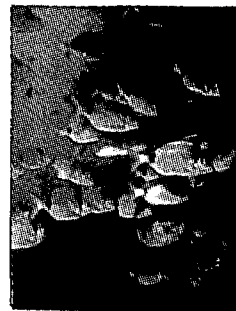
I, per sobre de tot, aquesta intel·ligència ha de ser moguda pel cor, perquè el cor comprèn i engendra una identitat nacional més enllà dels paràmetres ideològics. El cor engendra una identitat que ho abraça tot, abraça l'ésser.

Ides del ésser, els cristians també podem fer una contribució a Catalunya: la contribució de l'espiritualitat. Es tracta de portar a l'experiència diària, al projecte de nació, la força que neix de la radical experiència de mort i de resurrecció. Amb coratge, esperit de servei, comprensió, pregària, justícia. Les arrels cristianes de Catalunya són com una llum de serenor de qui mira amb confiança el demà a pesar dels combats de l'avui. De qui contribueix a un projecte que *ultrapassa* les qüestions personals per edificar una nació que *ultrapassa* el concepte de frontera i de límits: els límits són producte de la ignorància.

El segle XXI és una oportunitat històrica de ser forts en la identitat i l'obertura. Podem tornar a confiar en la terra, la nostra terra. Podem ser un poble que porti a Europa la visió de futur: la cooperació amb els altres pobles és l'esdevenidor quan es fa des del propi coneixement.

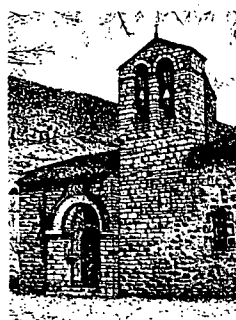
Projecte de país, de nació, de terra. Aquesta terra ens somriu!

Sumari

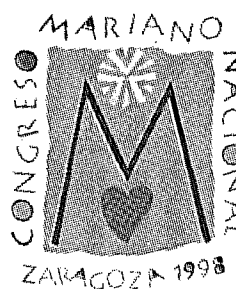

5-6

Salvar els oceans

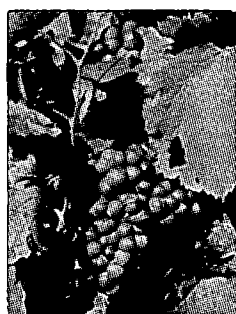
8

Des de les neus:
santuari de Mijaran

18

Congrés Marià
Nacional
a Saragossa

27

Educar en verd:
entrevista
al conseller
de Medi Ambient

28

L'oli i el vi catalans
en clau comunitària

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia i Albert Muntada, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmàjor, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Toñras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34, Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.
Resta d'Europa: 21.684 ptes.
Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.
Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Rússia trontolla

Rússia és «un secret, que cobreix un misteri que, alhora, dissimula un enigma», va dir una vegada Churchill. El que va ser primer ministre britànic durant la Segona Guerra Mundial i un dels constructors del món de la postguerra amb aquesta frase deixava clar com n'és de difícil entendre el que passa a Rússia. Ara a la part secreta, misteriosa i enigmàtica cal sumar-hi una situació de caos econòmic i financer, de desastre social i d'impotència política. Tot plegat amantit per una corrupció colossal i unes màfies totpotadores.

El panorama actual a la que durant gran part d'aquest segle ha estat la segona potència mundial no pot ser pitjor o, com a mínim, difícilment és empitjorable. La transició del règim comunista d'economia planificada a un règim capitalista de lliure mercat ha estat un fracàs i el pas de la dictadura del partit únic a la democràcia ha estat un desastre. La magnitud de la tragèdia que viu el poble rus l'estem veient aquests dies amb una moneda que ha caigut en picat, un sistema bancari que no funciona, un país que està en suspensió de pagaments, un Producte Interior Brut que des del 1991 ha baixat el 45% i un llarg etcètera de desgràcies.

En tot aquest batibull de notes negatives hi ha un fet sorprenent, que és l'enorme capacitat de resistència de la població, la seva resignació sense límits davant tanta ineptitud per part dels dirigents del país. Les raons segurament cal buscar-les en la història d'aquest poble, la seva cultura, la seva mentalitat, entre d'altres factors. En

altres països europeus per molt menys s'hauria organitzat una revolució i haurien caigut els governants polítics i els responsables de l'aparell econòmic. Perquè la paradoxa és que Rússia no és un desert ni un tros de terra sense recursos, sinó que posseeix immenses riqueses naturals i està fortament industrialitzada.

Les màfies ocupen el poder

A partir dels anys setanta, és a dir, durant el règim comunista, ja van formar-se unes màfies (la més coneguda era la del cotó i el mafiós més destacat era el gendre de Breznev, el secretari general del PCUS) que van consolidar-se sota l'ombra de l'esclerotitzat i burocratitzat Partit Comunista. En canviar el règim, l'agitada període de transició política va permetre que proliferés i s'estengués el fenomen mafiós i molts membres de l'aparell del poder comunista van posar-se al dia, i servint-se de les seves àrees de poder i els seus coneixements, van enriquir-se ràpidament, aprofitant les privatitzacions i la liberalització econòmica. El fet és que les màfies i alguns mafiosos reconvertits en banquers i empresaris dominen l'economia del país i la direcció política. Moltes de les decisions sobtades dels últims mesos obeeixen a pressions de poderosos banquers que dicten al pre-

sident Ieltsin el que ha de fer.

Els dirigents del món occidental, esverats davant el desori rus, han apostat per apuntalar el règim autoritari instaurat pel president Ieltsin. Hi han

Borís Ieltsin.

enviat carretades de diners (milers de milions de dòlars), però debades perquè ha estat com tirar galledes d'aigua al mar. No serveix de res. Rússia és un pou sense fons que s'ha acostumat a viure amb els diners dels altres, que en gran part desapareixen cap als circuits mafiosos i reapareixen als bancs suïssos, o dels estats on es blanquegen els diners, en forma de fortunes privades. Evidentment, hi ha tot un seguit de dirigents (polítics i econòmics) responsables i un dels més destacats es diu Borís Ieltsin.

Ieltsin, el mal menor

Ieltsin és un problema. És alcohòlic, està greument malalt del cor i és un home autoritari que ha acaparat a les seves mans tot el poder, deixant al parlament un paper secundari, quasi decoratiu, i remenant el govern i el primer ministre com si fossin titelles. Però els líders del món occidental el consideren un mal menor. Rússia, que conserva el seu arsenal nuclear, fa por i els Clinton, Kohl, Blair, Chirac i tutti quanti li segueixen enviant diners i donant suport per evitar que el caos econòmic derivi en un caos polític capaç de desestabilitzar tot el món.

Si la situació econòmica i financera és un desastre, la situació política no està gaire més clara. En primer lloc, la successió de Ieltsin està per dilucidar. Txenomirdin no té suport popular, és un dirigent provinent dels quadres del règim comunista i no és amic de les

reformes. El general Lebed propugna fórmules dràstiques, autoritàries i patriòtiques per solventar els problemes i, de moment, no té el suport dels poders econòmics. I el tercer candidat, l'ambició alcalde de Moscou, Luzhkov, és un dels camarades reconvertits i enriquit. I, en segon lloc, dels partits parlamentaris no n'hi ha cap amb capacitat de liderar un nou cicle polític. El més important i ben organitzat es el Partit Comunista, però les forces polítiques estan molt fragmentades i les realment democràtiques són minoritàries.

Reformes imprescindibles

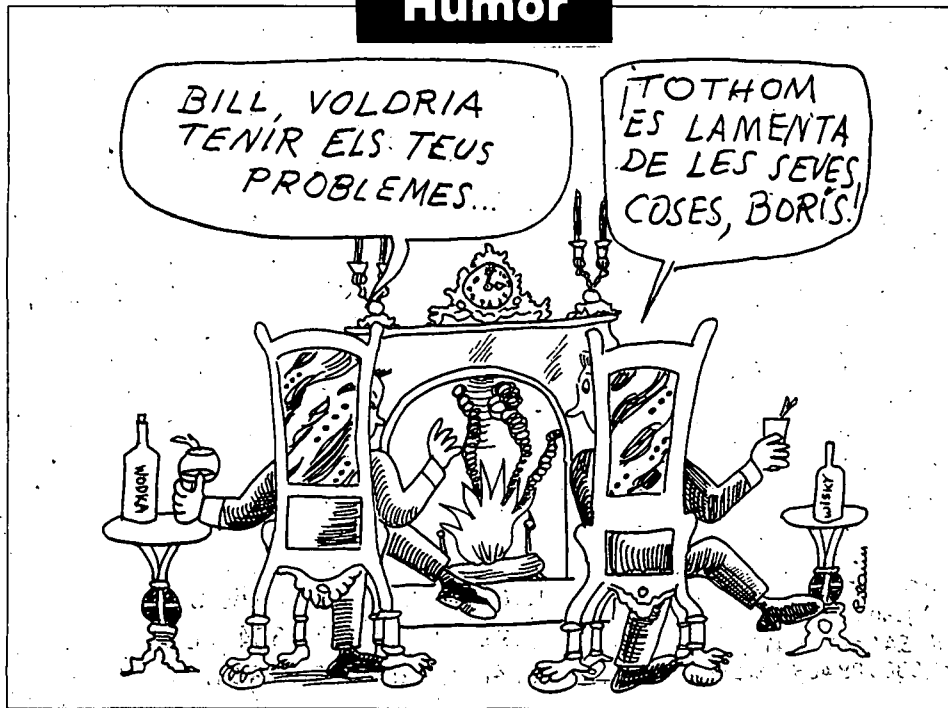
El perill que hi ha actualment és que la sortida a l'actual crisi consolidi en el poder els grups oligàrquics que s'estan beneficiant de la corrupció, de l'ajut

occidental i, en definitiva, de l'actual estat de coses. Però l'única solució que té Rússia per normalitzar-se és dur a terme una reforma a fons de l'Estat que la condueixi cap a un sistema polític i econòmic com els existents al món occidental. Això passa per instaurar un sistema fiscal eficient (ara les empreses no paguen els impostos, l'Estat no recull diners i no pot pagar ni els miners, ni els funcionaris, ni els pensionistes, ni els militars ni ningú), acabar amb els privilegis dels monopolis, tancar els bancs dedicats a l'especulació i el rentat dels diners de les màfies, lluitar contra el càncer de la corrupció, sanear l'administració i protegir les petites i mitjanes empreses i, en general, tots els negocis i comerços del xantatge de les màfies.

Com deia un antic conseller de l'exlíder soviètic Mikhail Gorbatxov, Abel Aganbegyan: «El pessimista considera que la situació no pot anar pitjor. L'optimista pensa que encara hi ha alguna cosa pitjor.» Siguem optimistes amb Rússia.

Antoni Reig
Periodista

Humor

LOURDES, del 3 al 5 d'OCTUBRE
Última sortida de la temporada, des de
BARCELONA, TARRAGONA, REUS,
VALLS, VIC, i altres punts.
I també: per a VIATGES INDIVIDUALS
reserva d'allotjament per al seu
viatge en cotxe particular.
Viatges © Alemany
SOM ESPECIALISTES.
TRUQUÍ al 93.883.33.30
I L'INFORMAREM.

Amics de Catalunya Cristiana

20 ANYS DE «CATALUNYA CRISTIANA» I NÚM. 1.000

Del 6 al 12 (o bé del 9 al 12) d'octubre

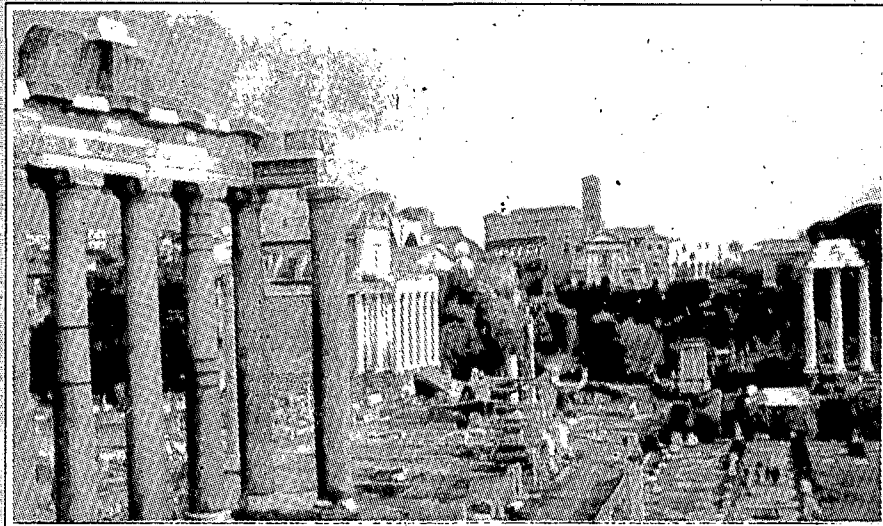
PELEGRINATGE A ROMA

presidit pel bisbe Joan Carrera

En el vintè aniversari de la fundació del setmanari
i a punt d'arribar al número 1.000.

- Opció A (del 6 al 12): Roma, Nàpols, Pompela i Subiaco.
■ Opció B (del 9 al 12): Roma i Subiaco (actes conjunts).

Visita a la ciutat, celebracions a Sant Pere del Vaticà i a Subiaco
i sopar de germanor.

Assistència tècnica:

GC 612

MERCATRAVEL S.A.

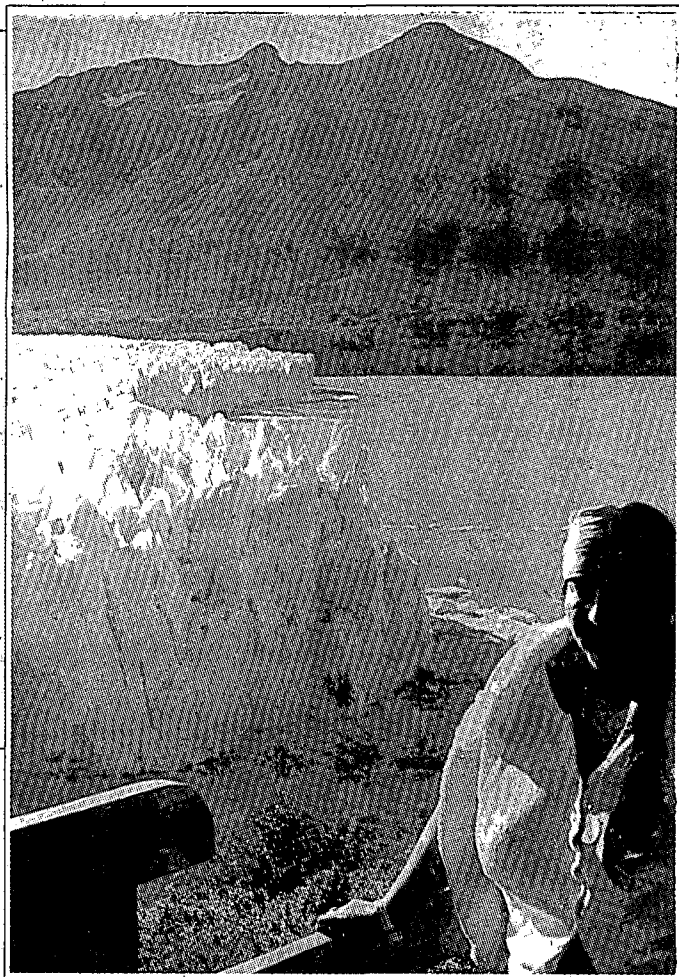
TOT L'ENCANT DEL CON SUD AMERICÀ

Del 26 de novembre al 12 de desembre

ARGENTINA / XILE

amb creuer per l'estret de Magallanes i travessa dels Andes

- Buenos Aires, la gran capital del Río de la Plata.
- Patagònia i el país de les geleres: Perito Moreno.
- I la Terra de Foc, a la fi del món.
- Creuer «Australis»: d'Ushuaia a Punta Arenas (Xile).
- Navegació per l'estret de Magallanes i pels canals de la Terra de Foc, a la fi del món.
- Puerto Natales i parc nacional Torres del Paine.
- Travessa Andina: de Puerto Mont a Bariloche (Argentina).
- Cerro Campanario, Illa Victòria i parc de Los Arrayanes.

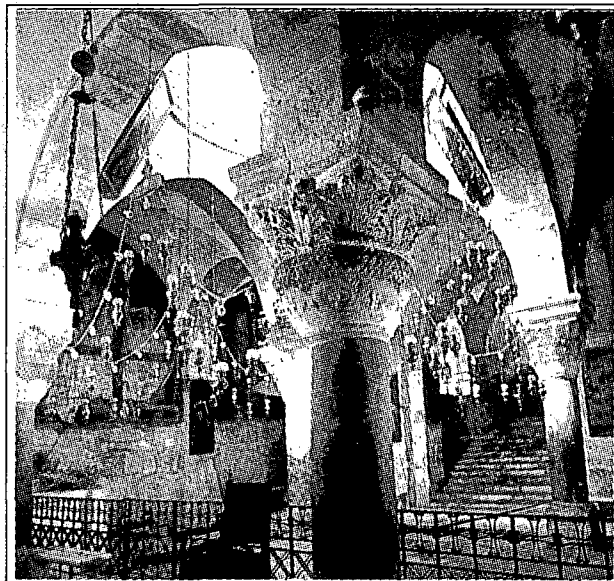
«PELEGRINS DE LA PARAULA» AL PAÍS DE JESÚS

Del 18 al 25 d'octubre
Del 8 al 15 de novembre
Del 28 de desembre
al 4 de gener

**TERRA
SANTA**

Celebrar la fe de l'Església
on aquesta va començar

Una bona manera de preparar-se per al Jubileu de l'any 2000

Avis important:

**Durant el mes d'agost les
nostres oficines estaran
tancades per vacances**

Salvar els oceans

■ Segons Greenpeace els mars mostren signes evidents d'estrès

1998 és l'Any Internacional de l'Oceà. Així ho va acordar la Unesco durant la celebració d'una assemblea el març de 1993. La proposta va ser ben rebuda per la resta d'institucions depenents de Nacions Unides, que entén que aquesta designació pot contribuir a cridar l'atenció de la població sobre les difultats que passen els nostres mars.

Leonardo da Vinci deia que «l'aigua és el vehicle de la natura». I és que, des de l'aparició del nostre planeta, el mar ha estat l'ecosistema que ha garantit la vida a la Terra. La natura ha mantingut en els nostres mars i oceans l'equilibri harmònic entre la vida i la mort que s'origina per mitjà de la cadena biològica. Per això, els experts han començat a plantejar-se la necessitat de mantenir la diversitat biològica i la integritat dels mars com un factor clau per assegurar la salut del planeta.

El mar, els llacs i els rius ocupen el 78% de la superfície terrestre. I constitueixen el mitjà capaç d'assegurar la vida al planeta. Però l'activitat incessant de l'home, promoguda per l'actual model econòmic, basat en l'explotació i el lucre, suposa un perill imminent per als nostres mars. L'ésser humà, en el seu afany colonitzador, ha aconseguit fer-se l'amo de la pròpia natura i fer-la servir segons les seves pròpies conveniències. El seu enginy ha creat unes fonts de residus perjudicials per a totes les formes de vida, inclosa la seva. El mar s'ha convertit en el «gran abocador» on es vessen els residus que produeix la humanitat.

Potser la conservació del nostre medi marí ha de passar pel coneixement que en tinguin els homes i dones del futur. Per això cal difondre les riqueses que amaguen les nostres aigües i la importància que tenen per al nostre planeta. L'educació i la formació de l'home en el respecte per la natura és el punt de partida des d'on únicament és possible salvar els nostres oceans.

LA CONTAMINACIÓ MARINA

El procés de contaminació continua avançant en tot el món i té com a resultat el permanent deteriorament dels ecosistemes de les costes i els mars. El 80% de la contaminació marina s'origina en fonts terrestres, principalment industrials, agrícoles i urbanes. Però els oceans

del planeta també reben contaminants de l'atmosfera o a través d'ella.

Segons l'associació ecologista Greenpeace, «els oceans del món han estat mostrant signes evidents d'estrès com a resultat de les activitats humanes». Des de fa molts anys, moltes espècies marines han estat sobreexplotades, i moltes pesques, especialment les de petita escala i les artesanals, estan en declivi,

«El mar s'ha convertit en el 'gran abocador' on es vessen els residus que produeix la humanitat»

com a conseqüència dels avenços tecnològics que han capacitat les antigues flotes i els han permès noves possibilitats d'explotació. Es tracta de l'aparició en escena de les grans flotes d'altura que, com informa aquesta associació, porten a terme «pràctiques destructives» que perjudiquen considerablement els fons marins.

Però la destrucció dels nostres ecosistemes aquàtics no afecta només

També hi contribuirà la celebració de l'última exposició internacional d'aquest segle, dedicada als oceans. Així, sota el títol d'«Els oceans, patrimoni del futur», Lisboa 98 va obrir les seves portes el 22 de maig passat, i pretén mostrar al món la realitat d'aquest gran desconegut que és el mar.

L'Aquàrium de Barcelona informa sobre les diverses espècies del fons submari.

aquestes intervencions en alta mar. Greenpeace va presentar a principis d'aquest any un informe on detallava el grau de contaminació marina i les seves causes. Així, assegura que «el 77% dels contaminants que es troben al mar tenen el seu origen en les activitats que es desenvolupen a la terra, mentre que l'altre 23% correspon als danys originals pel trànsit marítim i les deixalles des del mar, i a les operacions d'explotació i producció de petroli».

En l'actualitat existeixen en el món uns 63.000 productes químics diferents, bona part dels quals han augmentat la seva presència en el medi ambient. Les concentracions d'alguns d'ells, com les dioxines i furans o els hidrocarburs aromàtics,

arriben a ser preocupants. Greenpeace assegura que «cada any arriben als mars unes 140.000 tones d'arsènic, 17.000 de cadmi, 960.000 de crom, 525.000 de coure, 406.000 de plom i 919.999 de zinc». Aquestes xifres signifiquen el deteriorament a «marxes forçades» dels mars i oceans del planeta. Però a més, l'associació ecologista assenyala que «mundialment es produeixen uns 100 grams de residus per persona i dia, cosa

que suposa uns 180 litres d'aigües brutes».

Els nostres mars també estan afectats pels residus radioactius procedents de les deixalles deliberades de determinades plantes nuclears del planeta i dels accidents que es produeixen en alta mar. Aquesta contaminació indiscriminada posa en perill nombroses espècies animals i vegetals que viuen en el medi marí i que són fonamentals per a la continuïtat de la vida a la Terra.

DESTRUCCIÓ DEL LITORAL

Però si el deteriorament de l'ecosistema en alta mar és un fet, on més s'han notat els efectes de la contaminació ha estat, precisament, en les línies de la costa. La concentració de la població en el litoral o prop de les zones costaneres ha originat una ràpida urbanització d'aquestes zones, fet que ha produït danys irreversibles en la vida silvestre i en les pròpies aigües.

Segons dades facilitades per Greenpeace, més del 65% de les ciutats que superen els 2 milions i mig d'habitants es troben a la costa. S'estima que l'any 2010 el 60% de la població humana visqui prop de litoral. Però, a més, a aquest important nucli de població, cal afegir-hi el turisme de masses que cerca el mar com a mitjà d'oci. Aquest turisme ha generat tot tipus d'activitats econòmiques a les costes i la seva acció negativa es deixa sentir en tots els ecosistemes litorals. La construcció d'apartaments o hotels, el farciment d'esculls en algunes zones per a la creació de platges artificials, les deixalles de sediments i el mal tractament de les aigües residuals, contribueix al deteriorament del medi natural.

El professor d'ecologia de la Universitat de Barcelona Javier Romero destaca que «el mar té una gran capacitat de dilució» i que per això, fins ara, ha estat capaç de suportar les deixalles

(Segueix a la pàg. 6)

(Ve de la pàg. 5)

procedents de l'activitat humana. Però, evidentment, assenyala que «aquesta capacitat de diluïó no és instantània ni infinita. Això suposa que la costa és el lloc on més entra i on més es concentra la contaminació. La propagació d'aquests efectes mar endins és més lenta». No obstant això, el professor Romero destaca que parlar d'aquesta capacitat de diluïó de mar és un perill, perquè «pot semblar que estem donant carta blanca per utilitzar el mar com un abocador». I es tracta, precisament, de detectar els evidents símptomes de deteriorament dels ecosistemes en mar obert, tot i que, segons la seva opinió «aquests siguin molt subtils en comparació amb el deteriorament de la línia de la costa. El més positiu és que el sistema és suficientment lent com perquè comencem a prendre les mesures adequades per bloquejar aquesta progressió».

EL PRINCIPI DE PRECAUCIÓ

Davant dels símptomes de deteriorament que presenten els ecosistemes marins i la vida a l'oceà, la majoria dels fòrums internacionals han reconegut la necessitat d'aplicar l'anomenat Principi de precaució per assegurar la integritat, protecció i diversitat dels ecosistemes marins i la vida en l'oceà. L'agrupació ecologista Greenpeace assenyala que «el Principi de precaució indica que es prenguin mesures apropiades quan hi hagi raons per creure que les activitats humanes com la introducció de substàncies o formes d'energia en el medi ambient, o l'extracció d'espècies marines poden causar danys».

Aquest Principi de precaució s'ha incorporat en nombrosos instruments referents a la protecció del medi ambient marí, com són el Protocol de Londres de 1996, l'Acord de les Nacions Unides sobre estocs pesquers de 1995 o la Declaració sobre Medi Ambient i Desenvolupament sortida de la Cimera de la Terra celebrada el 1992 a Rio de Janeiro.

De la seva banda, el novembre de

1996, va entrar en vigor la Convenció de les Nacions Unides sobre la Llei del Mar, ratificada per 122 països. Aquesta llei estableix els fonaments per al futur desenvolupament i aplicació de mesures efectives per a l'ús sostenible dels oceans, així com les obligacions bàsiques de tots els estats per a la conservació i protecció del medi ambient marí.

CONÈIXER EL MAR ÉS SALVAR-LO

El medi marí constitueix un recurs comú que cal cuidar i preservar. Però la protecció d'aquest medi ambient requereix una conscienciació prèvia dels ciutadans a la qual no més es pot arribar a través d'un programa educatiu adequat. El mar és el gran desconegut de la nostra societat. Allò que oculten les seves aigües és un enigma que no està a l'abast de tothom. Per això és convenient, com diu Josep Maria Peiró, director del programa de la Cadena Cope *Mares y Océanos*, «formar adequadament les persones perquè aprenguin a conèixer i estimar el mar i siguin conscients del mal que la nostra ignorància pot arribar a provocar». *Mares y Océanos* pretén, entre altres coses, apropar l'audiència fins a les costes i sensibilitzar-la sobre la conveniència de prendre mesures urgents en la seva conservació. Peiró destaca que «qualsevol actuació, descurada per la nostra part, encara que ens sembli in-

La concentració de la població al litoral ha produït danys irreversibles a les aigües.

significant, pot causar un mal immens a les espècies que viuen al fons dels nostres mars».

Però si hi ha un sistema que convida els ciutadans, sobretot els més joves, a conèixer els nostres mars és, sens dubte, la visita als diferents aquaris que existeixen en el món. A Barcelona des de fa tres anys està obert al públic l'Aquàrium, que rep cada dia un nombre públic disposat a visitar els 20 estanys i l'oceanari que el componen. El seu director, Ferran González, destaca que la principal funció que compleix aquest centre, de caràcter privat, és la «difusió del coneixement del fons submarí amb la intenció de sensibilitzar els homes i ensenyar-los a respectar aquest ecosistema».

Al l'Aquàrium de Barcelona trobem, també, tres aules didàctiques destinades a mostrar als més joves els aspectes més inusuals de la vida al mar: com s'alimenten les diferents espècies, com es distingeixen unes d'altres, la seva forma de reproducció... Aquest aquari, el segon més gran d'Europa, després del recentment inaugurat a Lisboa, amb motiu de l'exposició internacional, constitueix un veritable espai formatiu i informatiu sobre les diferents espècies que viuen al mar. El Mediterrani, del qual existeix una reproducció de cadascun dels seus fons, és el protagonista d'aquest fòrum educatiu barceloní.

Encarna Ruiz Molina

Any Internacional de l'Oceà

La idea de convertir l'any 1998 en Any Internacional de l'Oceà va sorgir el març de 1993 durant la celebració d'una assemblea de la Unesco, i va ser aprovada com a Resolució XVII-17. La proposta va ser elaborada per Portugal, país d'evident tradició marinera, que aquell any era l'encarregat d'organitzar l'última exposició internacional del segle xx. L'Assemblea General de les Nacions Unides va acceptar formalment la proposta, que va tenir el suport de 102 estats membres el desembre de 1994. És així com es constitueix Ocean'98, amb la intenció d'incentivar la protecció de l'oceà i fer servir els seus recursos de manera substancial i equilibrada.

Greenpeace considera, de la seva banda, que aquest Any de l'Oceà ofereix nombroses oportunitats per cridar

l'atenció sobre temes crítics que afecten els ecosistemes marins. I ofereix una «exhaustiva llista d'aspectes sobre els nombrosos temes que mereixen una atenció urgent». Així, aquesta associació intenta contribuir a la difusió de la problemàtica que existeix en el fons dels nostres mars i apunta diferents solucions com és el cas de l'establiment del Principi de precaució. A més, els ecologistes consideren que la celebració de l'Expo'98 de Lisboa, l'emissió del document de la comissió Mundial sobre els Oceans, i una probable sessió plenària de l'Assemblea Especial de les Nacions Unides a la tardor suposaran accions administratives que puguin contribuir a pal·liar els efectes de la contaminació en el fons dels nostres oceans.

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigida per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. 934 877 180
Girona i Tarragona: 902 113 812

diòcesis

Barcelona

Lourdes, qüestió de fe

■ 125è pelegrinatge de l'Hospitalitat de Barcelona

BARCELONA.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Barcelona farà del 18 al 22 de setembre el 125è pelegrinatge a Lourdes. El pelegrinatge serà presidit pel bisbe auxiliar Joan-Enric Vives i comptarà amb un miler de persones, de les quals 230 són malalts i la resta són brancadiers, infermeres i pelegrins.

Per anar a Lourdes l'Hospitalitat ha preparat dos trens especials, un autobús, i a més alguns pelegrins aniran en cotxe particular. Segons explica Ricard Molgosa, secretari adjunt de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de l'arxidiòcesi de Barcelona, a Lourdes els malalts i pelegrins fan activitats religioses de tot tipus «la cita cabdal és la missa a la gruta de Lourdes, on la Immaculada Concepció es va aparèixer a Bernadette Soubirous l'11 de febrer de 1858». Molgosa afegeix que també són importants la missa penitencial, amb unció dels malalts; la processó del Santíssim Sagrament, cada dia a dos quarts de cinc de la tarda; i la de les Torxes, on la gent porta espelmes enceses i es resa el Sant Rosari a dos quarts de nou del vespre, també diàriament.

Segons Molgosa, «actualment els malalts ja no esperen un miracle; sinó que busquen uns dies de pregària amb un ambient molt agradable i ben atesos». El president de l'entitat subratlla que «l'Hospitalitat és precursora de les ONG, perquè des de sempre tota la gent que hi

ha col·laborat, fent una gran tasca social i espiritual, és voluntària i es paga la seva estada».

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Barcelona va ser fundada el 1910. El 1875 a Lourdes es van adonar que calia fer una associació per tenir cura dels malalts: per traslladar-los de l'estació a l'hospital, per portar-los a les celebracions de l'eucaristia a la gruta, a les processons i a la resta d'activitats. En aquest moment és quan es funda l'Hospitalité de Notre Dame de Lourdes.

A finals del segle passat el bisbat d'Urgell va organitzar el primer pelegrinatge a Lourdes de l'Estat espanyol. Això va donar a conèixer a Catalunya el missatge de Lourdes. L'any 1910 Ignasi Montobbio va fundar l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Barcelona, seguint el model de l'associació francesa. A partir d'aquest any es comencen a fer pelegrinatges incloent gent de tots els bisbats de Catalunya i de les Illes Balears. L'últim pelegrinatge es va fer el juliol

L'Hospitalitat de Barcelona a Lourdes.

del 1936 i no se'n va fer cap més fins al 1947, un cop acabada la Segona Guerra Mundial.

El 1958, quan es compleix el centenari de les primeres aparicions de

la Immaculada Concepció, hi ha molt més ressò i es comencen a formar altres hospitalitats de Lourdes als bisbats de Catalunya.

Marta Puyol

LLEIDA

500 lleidatans a la terra de Bernadette

LLEIDA.— L'Hospitalitat de Lourdes de la diòcesi de Lleida va portar mig miler de lleidatans, entre ells un grup de malalts, a la gruta de Lourdes en el XIII pelegrinatge que va tenir lloc del 6 al 9 de setembre, presidit pel bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla.

El president de l'Hospitalitat lleidatana, Franz Joseph Hengesbach, va assenyalar que l'Hospitalitat, amb la seva estructura d'infermers, voluntaris i grup de joves, permet oferir un bon servei d'acolliment durant el pelegrinatge de malalts i als pelegrins en general.

Els membres de l'Hospitalitat afirmen que el veritable miracle de Lourdes és la transformació personal i interior dels pelegrins: «Lourdes és, per damunt de tot, una autèntica experiència de fe».

Els pelegrins lleidatans van sortir el dia 6 de setembre en nou autocars cap al santuari de Lourdes. El dimarts dia 8, festa de la Nativitat de la Mare de Déu, va tenir lloc el Dia de la diòcesi, amb una eucaristia presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, i concelebrada per altres sacerdots diocesans a la gruta de Lourdes. Després es va fer un homenatge als malalts a l'església de Santa Bernadette, i a la tarda i al vespre els pelegrins lleidatans van participar en la processó eucarística i de torxes.

El XIII pelegrinatge de la diòcesi de Lleida va tornar a la ciutat el dimecres dia 9. Cal destacar que l'Hospitalitat fa diverses activitats durant l'any, com poden ser convivències de formació, visites als malalts, la festa de Lourdes, així com la missa mensual que el dia 11 té lloc a la capella de l'Hospital de Santa Maria, oficiada pel consiliari de l'Hospitalitat, Mn. Ramon Galceran. Activitats i accions que pretenen, segons els responsables de l'Hospitalitat, viure tot l'any l'Esperit de Lourdes. (J.C.)

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE

La CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari d'El Miracle, lloc ideal per a la reflexió, la pau i la pregària, i per al retrobament amb Déu i amb un mateix, organitza:

Per a JOVES
Recés de
Cap de Setmana

Octubre, del 2 al 4

Director:
P. Josep-Enric Parellada, monjo

* De tant en tant, és bó, necessari i enriquidor dedicar uns dies de recés a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima.

* Per a JOVES, individualment o en grup, la CASA D'ESPIRITUALITAT D'EL MIRACLE disposa d'unes instal·lacions i serveis adients per a recessos, convivències, trobades, jornades i reunions, sol·licitant-ho previament.

Per informació, inscripcions i reserves:

CASA D'ESPIRITUALITAT

Telèfon: 973 48 00 45

Fax: 973 48 02 43

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

Urgell

Nova casa per a la patrona d'Aran

■ Està previst construir un nou santuari de Mijaran

VIELHA.— La Val d'Aran ha engegat la construcció del nou santuari de Mijaran al costat de les restes de l'històric centre de devoció dels aranesos i lloc de trobada de les institucions de l'Aran. S'ha obert una subscripció popular per recollir fons destinats a la construcció del nou santuari de Mijaran.

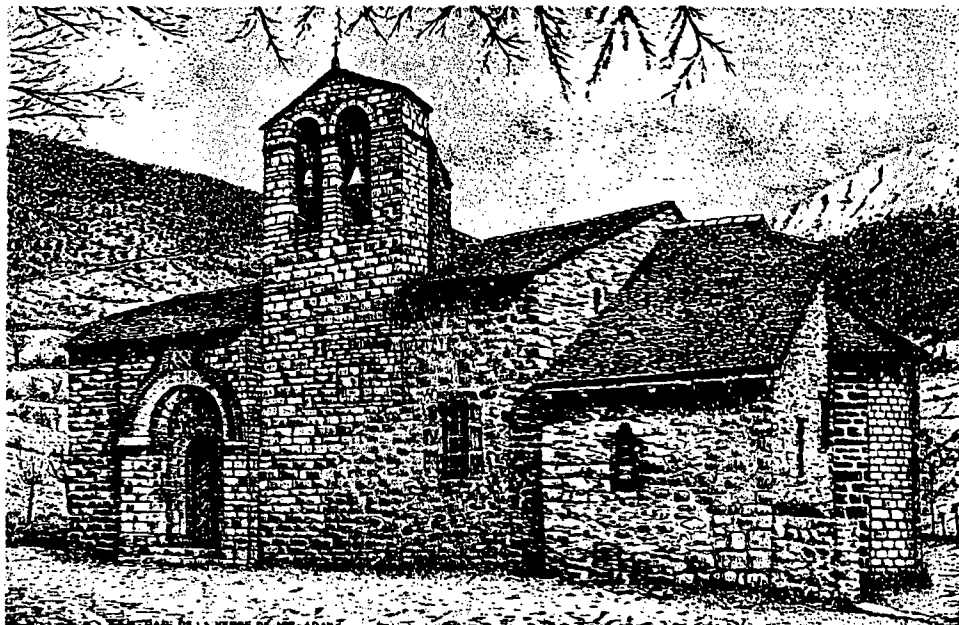
Les runes de l'històric temple, destruït el 1936, seran consolidades i al seu costat serà bastit el nou santuari. Evocant el caràcter docent de l'antiga Escola de Gramàtica per als aranesos i gràcies als donatius dels fidels, ha estat iniciada paral·lelament la construcció d'una escola nova per a 200 infants a Dakar (Senegal). Segons el disseny ja conegut pel poble aranès, el nou santuari és ampli i de línies modernes, d'acord amb les necessitats del culte i l'estil d'avui.

Santa Maria de Mijaran marca els inicis de la devoció mariana a la Val d'Aran: Sant Paulí de Nola, al segle V va instituir a Mijaran un centre de culte a Santa Maria. Les cròniques històriques expliquen que els reis Alfons II, Pere I i Jaume III havien visitat i venerat la sagrada imatge de Santa Maria de Mijaran. Les institucions araneses, tant ecle-

sials com polítiques, han considerat Mijaran com el santuari de la Val i n'han fet un lloc de trobada i de celebració. El governador de la Val feia jurament del càrrec als peus de la imatge de Mijaran. Des del edat mitjana els monjos de Sant Agustí van custodiar el santuari i en van fer un centre cultural i d'ensenyament.

El 1835 Mijaran va ser víctima de l'expoli i de la destrucció. Ningú, però, va poder destruir la devoció al santuari, centre de la identitat aranesa, que ben aviat va ser reconstruït.

L'any 1936 la persecució religiosa va arrasar el santuari i només en van restar alguns murs i part de l'absis, testimonis d'una devoció ben arrelada que perdura. La voluntat de recuperar el temple ha superat els entrebancs i ara ha fet possible un projecte ambiciós i entranyable.

Vell santuari de Mijaran.

«Dem casa ara patrona d'Aran» és el tret que marca la sortida d'un camí llarg i ple de dificultats fins al «Nau Santuari de Santa Maria de Mijaran». Som-hi, comencem, «Metem-mos-i de ja» és l'exhortació dels promotors de l'obra.

El santuari de Mijaran està situat a 500 metres de Vielha, la capital de la Val

d'Aran i ha esdevingut el lloc de referència de la història de la Val d'Aran. Dues imatges identificades amb el santuari mostren bellament la devoció històrica del poble aranès: el Crist i Santa Maria de Mijaran.

Antoni Mirabet

MENORCA

Crida a viure la pau

MENORCA.— El 24 d'agost passat, festivitat de sant Bartomeu, la comunitat cristiana de Ferreries inaugurava el Retaule de la Pau de l'església parroquial en el transcurs de l'Eucaristia celebrada en honor del sant, patró del poble.

El retaule, obra de Nito Serra Huguet i Maties Sansaloni Coll, s'ha fet per commemorar el segon bicentenari de la finalització de la construcció del temple, ja que va ser acabat el 1798. A més, segons han explicat els autors, l'obra vol ser una crida a tots els pobles del món a viure la pau i la unitat, ideal plasmat amb un homenatge a quatre màrtirs menorquins, relacionats amb el poble de Ferreries, que van perdre

la vida durant la Guerra Civil: Mn. Joan Huguet Cardona, Mn. Joan Benejam Marqués, Mn. Albert Triay Gornés i Fra Josep Martí Coll, més conegut com Fra Àngel.

El Retaule de la Pau està format per diversos símbols. El mar representa la pau perduda que ens porta a les nostres pròpies profunditats, fet que ens permet arribar a l'agermanament. La costa simbolitza Menorca i les quatre roques al mig del mar representen els quatre màrtirs. Una creu corona i és el centre del retaule, presidida per quatre flors i la presència de l'Esperit Sant en forma de colom. Mn. J. Bosco Faner, rector de Ferreries, va exhortar a tots els presents a seguir construint una societat plena d'unitat fraternal i pau. (G.F.)

Un projecte educatiu per a Menorca

ES MERCADAL.— El moviment de Renovació Pedagògica de Menorca (MRPM) va fer del 24 al 28 d'agost la XXI Escola d'Estiu sota el lema «Un projecte educatiu per a Menorca».

Un total de 158 persones, entre les que hi havia nombrosos estudiants de magisteri, es van matricular als diversos cursos de l'escola d'estiu, que es van fer al col·legi públic Mare de Déu d'El Toro del poble d'Es Mercadal.

El Moviment de Renovació Pedagògica de Menorca es caracteritza per ser un moviment de

reivindicació i formació. En aquesta edició de l'escola d'estiu cal destacar la demanda que ha fet el Moviment al Govern Balear a fi que traspassi competències al Consell Insular de Menorca en matèria d'educació. S'ha de recordar que el Govern Balear va rebre les competències d'Ensenyament per part de Madrid l'1 de gener d'aquest any.

Durant la setmana es va presentar la Guia Didàctica de Menorca, un instrument útil per al professorat per portar endavant el projecte educatiu menorquí i que ha estat elaborada per Pilar Benejam. (G.F.)

LLEIDA

Loreto, quan l'espai convida a la pregària

LLARDECANS.— La parròquia de Llardecans, a la comarca del Segrià, ha portat a terme aquest estiu un projecte de millora de la capella de la Mare de Déu de Loreto.

A la capella de Loreto les reformes efectuades han consistit en la renovació de les escales d'accés a la capella de la Verge. Mn. Daniel Gómez, rector de Llardecans, ha assenyalat que ha estat necessari aquest canvi d'escales ja que les que hi havia estaven molt deteriorades. Mn. Gómez ha explicat que «les escales noves són del mateix tipus de pedra que les velles i no s'ha alterat ni la forma ni l'estil que tenien les originals». El responsable parroquial se sent satisfet per la col·laboració del poble envers aquest projecte i altres millores efectuades en la capella com el repàs de la pintura i la col·locació d'uns bancs donats per la Diputació de Lleida: «Tot plegat fa que aquesta capella tan estimada pels fills de Llardecans sigui un temple molt digne, que convida al culte i a la pregària».

D'altra banda, la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu de Llardecans començarà el proper any el projecte d'electrificació de les campanes i del rellotge del campanar de l'església. (J.C.)

«És un regal no estar dins l'huracà de la societat de consum»

■ Amparo Escrivà, ermitana d'Arbolí (Priorat)

«Els ulls i la pregària al cel, i terra a les mans.» Aquest podria ser el lema de tota una filosofia de vida, la d'Amparo Escrivà, una dona ferma i valenta que ha triat la vida eremítica per retre lloança a Déu i, des de la soledat, posar-se incondicionalment al servei de la humanitat. Amparo Escrivà Vidal viu, des de fa quatre anys, a l'ermita de Sant Pau, que es troba penjada damunt

d'un penya-segat del poble d'Arbolí, un llogarret de la comarca del Priorat. Amparo va néixer fa 51 anys a Palma de Gandia, poble de la Conca de la Safort, al País Valencià. Palma és una localitat oberta al mar, ubicació que afavoreix un microclima peculiar i agradable, i que en aquest cas ha esdevingut ferment d'aquell gra de mostassa de la paràbola de Jesús.

—Com es poden proclamar les benaurances des de l'ermita d'Arbolí?

—En la soledat veus una imatge diferent de les persones. És un do poder contemplar els germans, des de la perspectiva d'haver estat creats a imatge i semblança de Déu, sentir-te a prop seu, i en concret sentir-te a prop dels que pateixen per qualsevol causa. Experimentes la sensació d'estar integrada al cos místic de Jesucrist i ser útil a la societat.

—De religiosa activa passa a la vida contemplativa. És un gran canvi...

—Als 20 anys vaig abraçar la religió en el si de la Congregació de Sant Josep de la Muntanya, al noviciat de València, amb la intenció de ser missionera, però en realitat la feina em va absorbir molt. Vaig estar dotze anys a Saragossa fent classes, treballant en la residència de la tercera edat, fent assistència domiciliària als ancians, i col·laborant en la creació d'una llar per acollir els desemparats.

En aquest temps es va produir una crida que va fer que m'enamorés de Déu de cap a peus i alhora renunciés a mi mateixa. Aprens a viure una rica pobresa, malgrat que algun cop, fins i tot, et pugui mancar el pa. Veus com el germà pobre, a més d'ajuda material, necessita una mirada d'amor i que li donin la mà.

—Per què va triar Sant Pau Ermita d'Arbolí per a aquesta experiència mística?

—El primer pas, evidentment, va ser demanar l'exclaustració de l'orde, la qual cosa em va ser concedida per Roma. És clar que es tracta d'una decisió meditada i no exempta de lluites internes, però en realitat va ser més planer del que m'imaginava.

La primera vivència misticoe-remítica va arribar l'any 1990 mitjançant la generosa cessió d'una caseta de les mares dominiques a l'interior del recinte del monestir que tenen a Torrent. Però la diòcesi de Tarragona és l'única de tot l'Estat que té uns estatuts que apliquen, d'acord amb el dret canònic, la professió monàstica eremítica. Aquesta condició de «legalitat», o més ben dit, de

Amparo Escrivà.

reconeixement de l'Església diocesana de Tarragona, em va portar a habitar l'ermita de Sant Pau d'Arbolí, a nou-cents metres d'alçada.

—Com ha estat acceptada per la gent d'Arbolí?

—Només tinc paraules d'elogi per a la gent d'aquest poble menut però immens en generositat. M'han donat un

reconeixement de l'Església diocesana de Tarragona, em va portar a habitar l'ermita de Sant Pau d'Arbolí, a nou-cents metres d'alçada. tica eremítica, el 16 de gener d'aquest any, a l'església parroquial d'Arbolí, plena de gom a gom amb vilatans i veïns de cap de setmana. La cerimònia la va presidir Lluís Martínez Sistach, a qui estic molt agraïda. Va ser un acte molt senzill, però meravellós, amb el temple guarnit de flors, i els cants dirigits pel rector, Mn. Josep Maria Mitjans. Més tard vam celebrar una festa en un local cedit per l'Ajuntament del poble. En nom de tots i de mans de l'alcalde d'Arbolí, em van regalar una figura del Sagrat Cor, una autèntica obra d'art.

—De què viu?

—Del treball de cada dia. Sóc titulada en arts i oficis, estudis que vaig cursar a Saragossa, i la meua especialitat són les talles de fusta. A més, aquí tinc un taller amb un forn per coure fang que me'l va subvencionar la Generalitat Valenciana. Faig ceràmica sense pintar, per encàrrec, tant elements decoratius com iconografia religiosa. També faig petites creus per a col·lectius i escoles.

«Tarragona és l'única diòcesi de l'Estat que té estatuts per exercir la vida eremítica»

acolliment encoratjador i ens estimem força. Fa quasi quatre anys que sóc aquí i m'emociona recordar el 6 de gener de 1997, quan em vaig quedar aïllada per una intensa nevada i els veïns em van pujar aliments.

—Quin és el record més inoblidable que té?

—El dia de la meua professió monàs-

—Com és un dia a Sant Pau Ermita?

—Em llevo a les cinc del matí, després d'haver dormit vuit hores, i dedico vuit hores a la pregària i vuit més a la feina. Aquí la vida contemplativa ningú no me l'estructura, però me l'autoimposo. Sóc molt conscient que no visc sola, per això en llevar-me, m'arreglo, perfumo la capella i a mi mateixa. Després faig laudes, dues hores de pregària silenciosa, l'ofici amb les lloances, etc. Evito les interferències de tot allò que em pot desconnectar de Déu i estableixo un nexa entre el Senyor i els homes a través de l'oració i l'apostolat.

—Un sagrari de fusta construït per l'Amparo guarda el cos de Crist i té al seu sostre el mapa del món. A la vora, una capseta amb una xeringa infectada de la sida, pedretes dels cinc continents, un llaç, una arma de plàstic, perfum... Perquè té aquests objectes?

—M'agraden molt els símbols. Em recorden que hi ha agents negatius que incideixen en la humanitat i que he de pregar per les víctimes de la droga, de la sida. També reso perquè s'aturi la violència, per la pau i pels pobres i els marginats.

—A Sant Pau d'Arbolí qualsevol persona hi pot trobar pau?

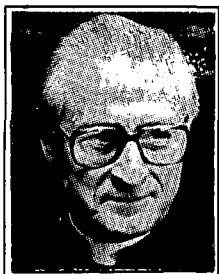
—Aquí les portes estan obertes a tothom sense exclusions. Vénen sacerdots amb grups de catequesi, gent deprimida, monges, seglars, persones desesperades i gent plena d'esperança. Ha vingut també gent no creient i ha trobat la pau.

—Es considera privilegiada?

—Del tot. Déu m'ha canviat l'esquema mental, tinc com una mena d'energia que em produeix la felicitat que dona estimar, com mai, la humanitat. De veritat, és un privilegi molt gran per a mi, des de la meua humilitat, i crec que ho seria per a qualsevol persona. És un regal no estar dins l'huracà de la societat de consum i poder viure amb el mínim. L'evolució lenta de la meua vocació segueix intensificant-se aquí, a Sant Pau Ermita d'Arbolí i culminarà a l'eternitat, immersa ja del tot en el Senyor.

Joan Boronat

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Ens hem deslliurat de la culpabilitat?

Les circumstàncies de la civilització poden canviar; però resta oberta la qüestió. Els accents es desplacen; però roman una constant irritant: l'home i el misteri de les seves flaqueses; aquesta flaqueza fonamental que li impedeix conciliar els seus actes amb les seves intencions; la manca de coherència.

Situant espontàniament la falta i el perdó en la història, el cristianisme no s'escapa de la necessitat de revisar a cada període la interpretació del misteri d'iniquitat. Perquè el mal no para de sorprendre'ns amb la seva novetat polimorfa.

Malgrat això, ens podem preguntar: El nostre

món, que ha rebutjat la falta, el pecat, ¿s'ha deslliurat sense més ni més de la culpabilitat?

És cert que ha aparegut, de fa un quant temps, un corrent de «desculpabilització».

Ara bé, la «falta» no ha desaparegut del nostre món; bandejada aquí, reapareix allà. Si, d'una banda, no es vol, per exemple, sentir parlar de culpabilitat en matèria sexual, es restaura, d'altra banda, l'antiga culpabilitat col·lectiva en matèria política o social, la qual cosa és positiva.

Sembla com si, d'una forma creixent, una culpabilitat fosca i difusa turmentés encara la nostra societat. ¿Què hi ha d'aquesta falta o d'aquest pecat col·lectius envers els quals ens tornem tan sensibles quan es tracta de la guerra, del comerç o l'exploració de l'home per l'home?

Una pregunta bàsica podria ser aquesta: ¿És que la «culpabilitat» no és sinó el darrer avatar d'un mite nefast, o —per contra— és un aspecte real de l'experiència, el rebuig del qual seria un desastre?

Seria un desastre perquè, d'una manera semblant —si bé de tendència oposada— a com el creixement en el recte sentit moral i en la bondat condueixen a l'ennobliment personal i a l'elevació moral de la societat, la manca de sentit del mal condueix també

a un enviliment progressiu. Per exemple, a la fi del juliol, la premsa ens féu saber que els gairebé 4.000 avortaments anuals (uns 50.000 els darrers dotze anys) de les clíniques berlineses acaben en una mena de granulat que es fa servir per asfaltar els carrers. La Conferència Episcopal Alemanya ha qualificat aquesta pràctica com «una falta de respecte aterridora».

I és que resulta que «el pecat —com va dir fa anys Jean-Claude Sagne, OP—, mentre exerceix una influència dominant, posa obstacles a la llum i es dissimula, evita ser reconegut i oposa resistències profundes al penediment» i, per tant, a poder frenar la minva de la sensibilitat moral.

L'arribada del penediment —i tant de bo de la confessió— marca, en canvi, el crepuscle del regne del pecat i n'anuncia la desaparició.

La culpabilitat, sentiment subjectiu, és el patiment que tenim pel temor d'haver fet mal als qui són objecte del nostre amor. És la por per la nostra agressivitat destructiva envers aquells que estimem. La manca de compassió —efectiva— envers el sofriment aliè és conseqüència d'una certa indifferència —manca d'amor— pels qui es troben en una situació d'injustícia o d'afflicció.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Cinc joves han dit «sí»

Aquest mes de setembre tenim bona collita. Amb joia ordenaré tres nous preveres i dos diaques. És un do de Déu i una manifestació del seu amor envers la nostra Església diocesana. Per això ha de brollar del cor de tots els diocesans una joiosa acció de gràcies al Senyor, cap i pastor de l'Església.

Potser ningú com el profeta Jeremies ha descrit millor la vocació. Ho va fer amb aquestes paraules inspirades: «Abans que et modelés en les entranyes de la mare —diu el Senyor— ja et vaig conèixer, i abans de néixer, ja et vaig consagrar i et vaig fer

profeta destinat a les nacions.» En la vocació sacerdotal tot és gratuïtat d'amor. L'elecció no és mai cap menyspreu de ningú, sinó una preferència a causa d'una missió. «Tu aniràs a trobar tothom qui jo et diré —continua dient el Senyor— i els diràs allò que et manaré.»

El Senyor continua cridant joves a un servei eclesial més generós en el ministeri presbiteral, per presidir, servir i animar les comunitats parroquials, els moviments i les institucions eclesials. I avui, com sempre, hi ha joves que escolten la crida de Jesús, deixen el que tenen i el segueixen amb joia i il·lusió, com feren els apòstols. Així ho han fet Joan Anton, Joan Maria, Amador, Antoni i Joan Miquel, cinc joves dels nostres pobles i ciutats que seran ordenats diaques i preveres.

Cadascun d'aquests joves té la seva història d'amor amb Jesús. Un dia d'aquesta història sentiren la crida del Senyor i li donaren una resposta generosa. S'ha escrit que la vocació consisteix en això tan senzill com heroic: tenir consciència que la situació espiritual del nostre món necessita sacerdots, Déu els necessita; només cal posseir unes qualitats intel·lectuals i físiques normals i dir sí al Senyor. La

vocació sacerdotal depèn de la generositat més que d'altres factors.

Aquests cinc joves, bons amics, que rebran l'ordenació, són molt feliços. Feia anys que esperaven aquest moment de l'ordenació per esdevenir sacerdots o diaques. Així m'ho han manifestat en moltes ocasions. Són feliços perquè estimen Jesús i els germans, i perquè han acollit la vocació que Déu els ha donat.

Joan Pau II ens diu que «la manca de sacerdots és la tristesa de cada Església». Humanament parlant, la realitat de les nostres Esglésies amb un nombre insuficient de sacerdots és preocupant. Tanmateix, sabem —com digué el nostre bisbe màrtir sant Fructuós— que «Déu no us deixarà sense pastor». Cal demanar-ho especialment amb la pregària:

Invito els esposos cristians que preguin Déu demanant vocacions sacerdotals i, si és la seva voluntat, que cridi algun dels vostres fills per a aquesta vocació. Us puc assegurar que els pares que han rebut el do i la benedicció de Déu de tenir un fill sacerdot no han perdut mai l'amor del fill, perquè el sacerdot és eminentment una vocació d'amor, de generositat i de fidelitat.

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

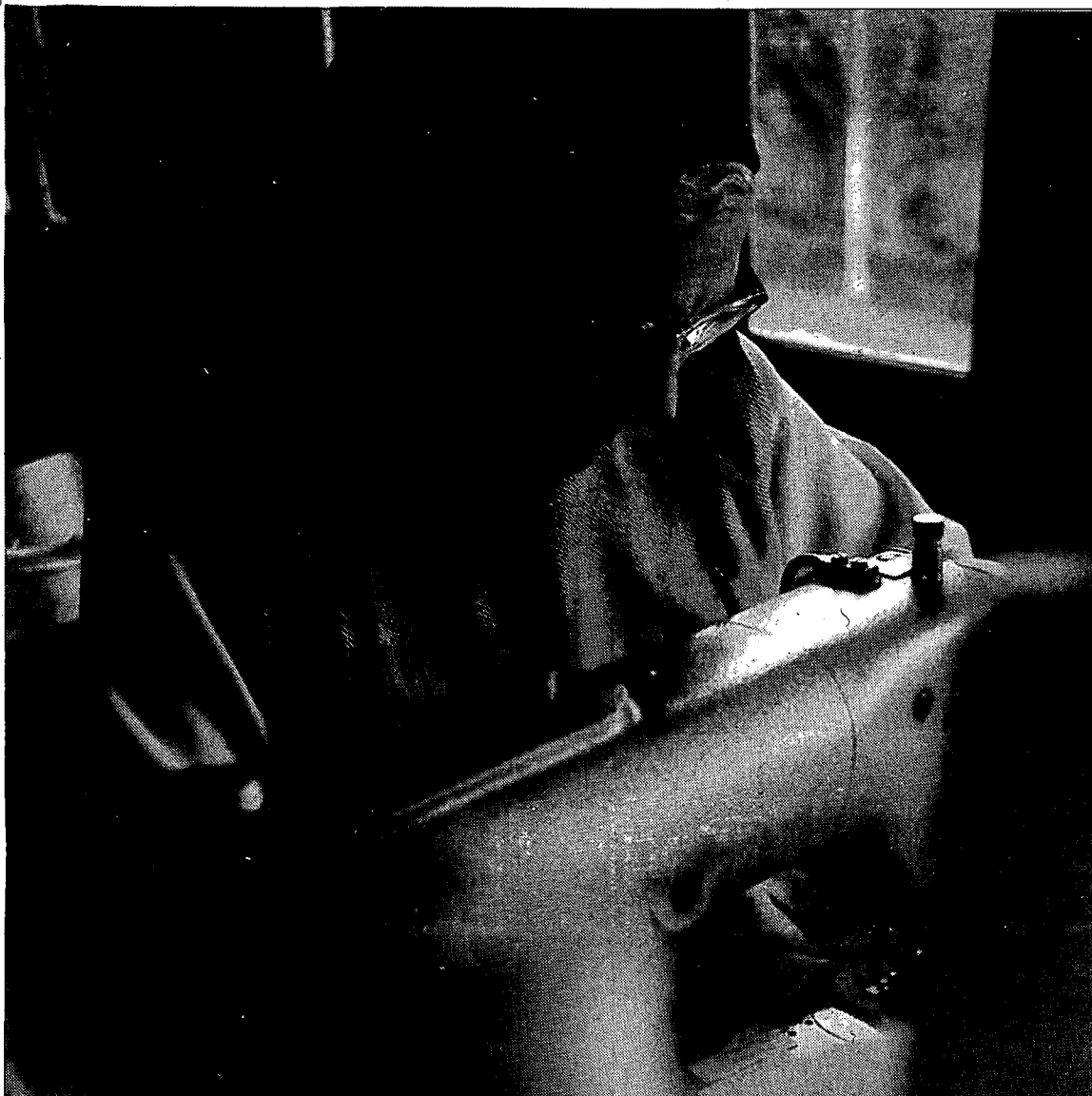
CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

opinió

Zoom

L'orde del Císter celebra els seus nou segles d'existència, mantenint sempre el lema «prega i treballa» (ora et labora) proclamat per sant Benet, que sant Bernat de Claravall va voler perfeccionar, i que els seus successors han volgut exercir gelosament, fent del treball pregària, i de la pregària lloança permanent al Senyor.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Marcel·lí Champagnat serà canonitzat

Amb la promulgació d'un miracle del beat Marcel·lí Champagnat (1789-1840), el papa Joan Pau II ha obert les portes a la canonització d'aquest sacerdot francès, fundador dels germans maristes (Congregació dels Petits Germans de Maria). El fundador dels maristes fou beatificat l'any 1955. És sabut que per canonitzar un sant, que no ha estat martiritzat, el Vaticà n'ha de reconèixer un miracle.

En aquesta ocasió, el fet prodigiós atorgat per intercessió de Marcel·lí Champagnat va tenir lloc a Montevideo l'any 1976. Heribert Weber, un religiós marista alemany, que va arribar a Uruguai el 1936, havia estat desnonat pels metges a causa d'una greu malaltia pulmonar. Els seus germans religiosos van fer una novena al beat per tal que intercedís davant Déu per la salut del germà Weber. Tot d'una, el malalt va millorar i, davant de l'estupor dels metges, va poder abandonar la institució sanitària on estava internat.

Segons fonts properes a la Santa Seu, amb tota probabilitat, la canonització de Marcel·lí Champagnat tindrà

lloc l'any vinent, el 1999. Es dona la circumstància que el germà Weber morí atropellat per un cotxe l'any 1988.

És d'esperar que la congregació dels maristes celebri l'efemèride amb joia i solemnitat. Els maristes, estesos arreu del món, han estat molt estimats a Catalunya per la seva labor docent i pedagògica. Paral·lelament a la tasca educativa, col·laboren amb trobades massives per l'evangelització juvenil. Així han habilitat el monestir de Santa Maria de les Avellanes (Lleida) com a centre d'espiritualitat i acolliment. Cada any s'apleguen al monestir centenars de nois i noies per celebrar la Setmana Santa i la Pasqua juvenil. També hi té lloc el Multifestival David, i altres trobades d'organitzacions joves de tot Catalunya. Així mateix, els maristes s'han inserit en diverses barriades marginades de l'àrea metropolitana de Barcelona per fer costat als més humils.

La declaració de les virtuts heroiques del fundador serà un motiu més per encoratjar els maristes a continuar duent a terme el carisma fundacional de la seva institució.

Notes insignificants

Germà Adrià

Càritas no exagera

A la pàgina 17 d'*El periódico* del dissabte 22 d'agost, hi ha una entrevista amb un prestigiós sociòleg, sens dubte un dels més estudiosos i eminents del nostre país, i al qual admiro i respecto molt. No obstant això, m'han cridat l'atenció algunes de les seves afirmacions que, com a cristià entre els marginats, m'agradaria comentar.

Diu: «Càritas exagera, i començo a estar cansat de les seves ximpleries.» On exagera Càritas? Quines ximpleries ha dit pel que fa als pobres en l'estudi que va publicar fa més d'un any? Càritas exagera? Càritas es passa de la ratlla? Càritas troba que hi ha massa pobres?

Precisament, quan es va publicar l'estudi de Càritas, alguns vam pensar que es quedava curta, que no arribava a estudiar la pobresa marginal, que no reflectia la pobresa de la nostra societat...

I jo, que em bellugo entre els marginats, cada dia trobo més pobres que no estan inclosos en l'estudi de Càritas.

El sociòleg també diu que els captaires són gent que no vol o no sap treballar. Sí, n'hi ha molts que ja no volen treballar, però sempre em pregunto: per què? Com han arribat a aquesta situació? Se'n sortiran? Diu que no poden treballar, és cert. Molts són incapaços de treballar tot i que ho vulguin. La vida els ha colpejat d'una manera que no poden entrar en la roda del treball.

Hem pensat en la tragèdia de la persona que surt de la presó després de complir anys de condemna? Qui li donarà feina? Quan li demanin el *currículum vitae* què pot dir? Si es presenten deu persones per a un lloc de treball, l'escolliran a ell, que ha estat empresonat molts anys?

Crec en la necessitat dels sociòlegs, però també crec que tots els teòrics haurien de conèixer la vida dels marginats en tota la seva realitat. És fàcil exercir una càtedra davant dels problemes dels marginats. Jo cada vegada els entenc menys, tot i que pretenc estimar-los i ajudar-los.

Si Jesús fos empresari no sé si els admetria a la seva empresa. De moment, a la seva gran empresa del cel els guarda un lloc reservat.

Finestral de la caritat

- **Matrimoni amb sis fills. Subsisteixen amb una pensió social. Durant el curs els nens mengen a l'escola, amb una beca. Durant l'estiu les despeses d'alimentació augmenten en la família. Necessiten 25.000 pessetes.**

• Comerciant ha hagut de tancar el negoci. S'ha arruïnat. Per a aliments sol·licita 30.000 pessetes.

• Jove matrimoni espera el primer fill. L'esposa té problemes amb el seu embaràs. Té un deute a la farmàcia. Són 15.000 pessetes.

• Dona sola, sense feina. Viu en una pensió. Té en tràmit una pensió social. Mentrestant, per pagar l'habitació necessita 30.000 pessetes.

• Pare de família amb ingressos insuficients per fer front a les despeses familiars. Té dos fills adolescents. Per lloguer i aliments li calen 35.000 pessetes.

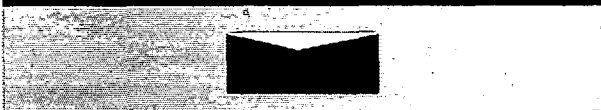
Per enviar els vostres donatius: Càritas Diocesana de Barcelona, plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona, tel. 933 013 550, fax 933 013 961. Cte. 2100-0965-0200027605.

Destrucció de les mines antipersona

Sra. Directora,

Al final, el Ministeri de Defensa ha ordenat la destrucció de les mines antipersona que s'havien fabricat a l'Estat espanyol per a l'exportació al Tercer

Cartes del lector

Món. És una considerable despesa, però ja se sap que tot pecat comporta la seva penitència.

MARIATERESA LLADÓ
Barcelona

Consequències psicopatològiques de l'avortament

Sra. Directora,

Sóc metge psiquiatra i fa més de vint-i-cinc anys que em dedico a la psiquiatria. En ocasions em trobo amb casos de dones que, després d'un avortament, es queden amb la impressió inesborrable d'haver eliminat una vida humana. De vegades també aquesta situació es fa extensiva a l'home o al familiar que l'ha induïda a fer-ho. Aquelles dones que tenen una predisposició personal al desequilibri psíquic corren més riscos, si més no, per la tensió emocional que sempre produeix.

Els trastorns psicopatològics que apareixen en el postavortament solen ser quadres depressius acompanyats d'un sentiment d'angoixa i de culpabilitat. Aquest sentiment de culpa psicològica és, en molts casos, irreversible. S'observa també ansietat i algunes vegades malsons, on tots acusen la dona, fins i tot el fetus. Per tant, penso que els arguments que hi pot haver contra l'avortament són, precisament, les conseqüències psicopatològiques. Segons una frase del conegut professor Willer, «és molt més fàcil treure

el nadó de l'úter de la seva mare que treure'l del seu pensament».

Dra. C. GÓMEZ LAVÍN
Barcelona

Creients i no creients

Sra. Directora:

Després d'haver conegut molts que es diuen creients i la indiferència amb què viuen allò que diuen que creuen i d'haver conegut també les vacil·lacions amb què molts ateus parlen de les seves conviccions, trec la conclusió que molts creients només «creuen que creuen» i que molts ateus només «creuen que no creuen». No els plau la idea que els donem de Déu.

A la meua edat no sabia pas on posar la ratlla divisòria entre un creient i un no creient de la parròquia. La ratlla divisòria deu existir, però no crec que ningú la pugui marcar en la fitxa parroquial i, si ho fa, s'equivoca. Molts dels creients no arriben ni a crèduls i molts dels ateu no arriben al concepte teòric de l'ateu. Ateu i creient són dos conceptes radicalment oposats, però en la vida pràctica van sempre barrejats. Parlant del tema de Déu, un amic ateu em deia que probablement els ateu pensen més en l'absència de Déu que els creients en la seva presència.

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

[illegible]

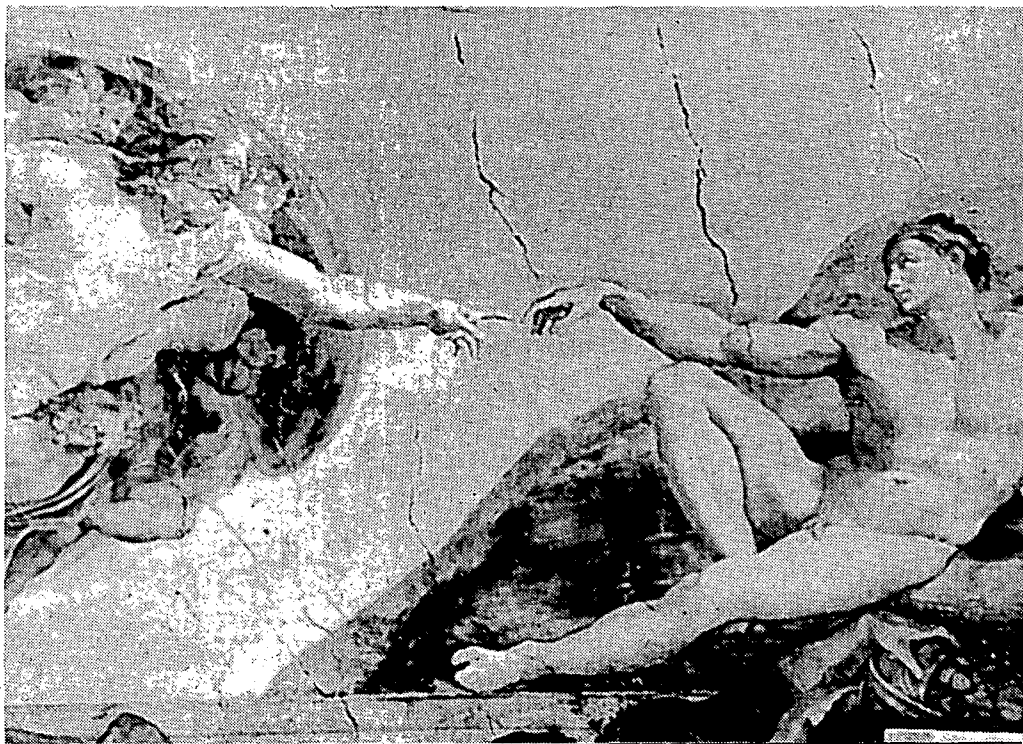
Punt de vista

Albert Sáez

Professor de la Universitat Ramon Llull

Una fe insignificant

El cristianisme ha trobat al llarg de la història múltiples formes de representar la fe de manera entenedora en els diversos moments històrics i en les diverses zones geogràfiques del planeta. L'Evangeli és el principal dipòsit escrit de les creences fonamentals del cristianisme, però no l'únic. En dos mil anys d'història s'ha acumulat un patrimoni iconogràfic notable, gràcies en part a l'activitat de l'Església com a mecenes al llarg de molts segles. També s'han assolit graus d'excel·lència en la creació de músiques evocadores de la fe, o si més no, de la litúrgia associada al cristianisme i als relats evangèlics. El mateix podríem dir de l'escultura, a més de reiterar com

L'Església ha sabut en cada temps i en cada espai fer entenedora la fe.

entengui ningú. Les dues opcions comprometen seriosament el mandat evangèlic de predicar la fe a tots els homes i les dones de bona voluntat.

La insignificança del llenguatge cristià en les societats contemporànies ja no prové de la pretesa hostilitat de la ciència, l'ateisme i l'anticlericalisme. El cristianisme resulta insignificant a àmplies capes de la població simplement perquè s'expressa en paraules i símbols que ja no entenen. Tot el patrimoni de les metàfores agrícoles —per citar un exemple ben senzill—, diu molt poca cosa en les societats urbanes i profilàctiques de finals del segle xx. Cal recomençar a parlar de Déu en una cultura que ja no és essencialment cristiana i que, per tant, permet molt pocs pressupòsits i molt pocs implícits respecte a la fe. Com assenyalava recentment en un acte públic una destacada periodista catalana, la frase «l'encarnació del verb» diu ben poca cosa a un adolescent que viu en la iconosfera de les Spice Girls i dels grafitis.

Constatats els problemes, és hora de preguntar-se per les solucions. La primera seria trencar alguns murs que separen les comunitats cristianes de la societat actual. Trencar murs no vol dir necessàriament dissoldre acríticament l'Església en el món d'avui. Un primer pas gens heterodox seria escoltar les preguntes dels homes i les dones de final de segle. Són preguntes noves, si més no formulades de manera diferent de com les feia la cultura del segle passat. És imprescindible trobar espais en els quals les instàncies decisòries de l'Església escoltin les veus plurals de la cultura actual. Escoltar és imprescindible per comprendre, i el pas previ a fer-se entendre. En aquest punt cal fer també autocrítica des del laïcat que no sempre expressa amb claredat què pensa el món d'avui davant la jerarquia.

Igualment, la tasca de reformular la fe en categories entenedores per la cultura actual no pot deixar-se com sempre a la mà de la bona voluntat d'algun creient. Igual que el mecenatge va permetre a Miquel Àngel emparaular el Gènesi a la Capella Sixtina, caldria dedicar recursos humans i econòmics a constituir organismes i instàncies de pensament que treballin per fer significativa la fe en la cultura del segle xx. Calen nous símbols i noves paraules per fer visible el patrimoni d'una fe que només tenim en dipòsit, de la qual no en som propietaris.

la Bíblia ha proporcionat arguments, metàfores i vocabulari a la literatura occidental de tots els temps.

Paral·lament, l'Església ha sabut també en els últims dos mil anys emparaular la fe que té dipositada en el llenguatge de la filosofia i de les ciències humanes de les quals n'ha estat capdavantera i mantenedora durant segles. Al mateix temps, el cristianisme va impregnar la cultura popular amb els valors evangèlics, va transformar els ritus grecoromans del cicle anual en un calendari que recorda cíclicament la vida, mort i resurrecció del Déu que va fer-se home. L'Església catòlica, doncs, ha sabut en cada temps i en cada espai trobar el llenguatge —els símbols i les paraules— adequat per fer significativa la fe als homes i les dones de cada època. Fer entenedora la fe és el pas previ a tota proposta d'evangelització i/o moralització de la societat.

Hom constata greus dificultats per aconseguir espais de significació del cristianisme en les societats contemporànies. Hi ha una doble temptació després d'aital constatació. La primera és proferir una esmena a la totalitat contra la cultura actual que no comprèn la fe perquè és essencialment anticristiana. La segona temptació és buiqueritzar l'Església, especialment a través del llenguatge fins a convertir-la en una secta d'ortodoxos ben avinguts que no

Novetat

LA SÈRIE FESTA

Un nou servei, un bon regal

Acaba de néixer. Un conjunt de llibres il·lustrats, de bona presentació i de contingut amable però no superficial, pensats per regalar als qui s'estan preparant per a celebracions importants: el matrimoni, la confirmació, la primera comunió, el bateig d'un fill. Ajudaran a viure amb més intensitat i profunditat la celebració i seran un bon signe d'amistat i afecte per part de qui els regala. Publicats en català i en castellà. En venda a les llibreries habituals.

Ja n'han sortit els dos primers

EL NOSTRE CASAMENT
Sèrie Festa,
núm. 1
44 pàgs.
875 ptes.

Amb espais per apuntar dates i records, una presentació estimulante del matrimoni cristià, els passos de la celebració, suggeriments de cara al futur, selecció de lectures, pregàries per acompanyar el camí...

Per regalar als amics que s'han de casar o als nuvis que vénen a la parròquia.

LA MEVA CONFIRMACIÓ

Sèrie Festa,
núm. 2
48 pàgs.
875 ptes.

Amb espais per apuntar dates, records i compromisos; el sentit de la confirmació explicat «en 9 paraules»; els passos de la celebració, selecció de lectures, pregàries joves per viure la fe cada dia...

Per regalar al catequista, als padrins, a un amic, o als nois i noies que es preparen per confirmar-se.

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

Rivadeneyra, 6 - 08002 Barcelona

Tel. 93 302 22 35 - Fax 93 318 42 18 - E-mail: cpl@tsai.es

«Així com nosaltres perdonem els nostres deutors»

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

Hi ha una clara relació entre les benaurances i el Parenostre. Fins i tot amb el Magnificat que cantà Maria en la visitació a Elisabet. Tanmateix, em vull referir al lligam entre la petició de l'oració dominical que comentem i el sermó de la muntanya. En efecte, Jesús digué aquests mots després d'ensenyar als deixebles el Parenostre: «Perquè, si perdoneu als altres els seus mancaments, el vostre Pare celestial us perdonarà també a vosaltres; però, si no perdoneu als altres els seus mancaments, tampoc el vostre Pare us perdonarà a vosaltres» (Mt. 6:14-15). Quin subratllat tan fort a la petició: «Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors»! Si n'és d'important! No se'n hauria d'esborrar mai de la memòria ni la seva profunditat ni la seva veracitat!

A fi de comptes és una exigència del manament de l'amor. Heus aquí la pedra de toc de la vida cristiana. I, de vegades, els fidels ens comportem com oblidant aquesta exigència. Costa tenir una conducta com la

del Senyor. És fàcil parlar del seguiment de l'evangeli i, fins i tot, caure en l'enganyifa que jo ja el visc. Seriosament sabem que cap batejat pot afirmar-ho. Fem —gràcies a Déu— intents de vivència evangèlica. L'Esperit Sant ens obre la intel·ligència de la veritat i ens mou a actuar amb coherència vital. Però, una i altra vegada, hem d'estar alerta per no obrar com a pagans. Hem de tenir davant dels ulls el lavatori dels peus i la creu enlairada en el Calvari! I ser conseqüents!

L'exhortació, el manament, va molt enllà: hem de perdonar del fons del cor. Això engendra complicacions interiors i ens fa vergonya. Àdhuc sembla que té forma de feblesa. De fet, les ofenses ens fereixen els sentiments i ens mouen instintivament a desconfiar del proïsme. Les ofenses se senten i sovint costen d'oblidar. Podem dir més: no està en el nostre poder no sentir més l'ofensa i oblidar-la. El cor, però, obert a l'Esperit Sant, transforma la ferida en compassió i purifica la memòria transformant l'ofensa en pregària d'intercessió per als qui ens han ofès, sigui quin sigui el grau de l'ofensa.

La tórtora

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (e-mail: ynaraja@redestb.es)

a propòsit de la Bíblia

Sóc un home afortunat. A uns 20 metres, a la dreta d'on escric, passa una autovia que em permet comunicar-me amb altres poblacions i, a poc més de 20 m, a l'esquerra, passa un rierol molt ric en fauna. Entre tots els animals que viuen pels voltants, els més sorprenents són els ànecs. Sorprenen per la seva mida i la seva bellesa. No m'atreveria a anomenar-los «salvatges» perquè no són gaire fugissers ni agressius. Tampoc no són domèstics, són dels que per aquí anomenen coll-verds. Una parella va criar per Pasqua, com ha de ser, i l'altra una mica més tard. Els ànecs petits apareixen i desapareixen

segons pugui o baixi el cabal de l'aigua. Aquests ànecs són un do de Déu i a Ell li ho agraeixo moltes vegades. Sorprenentment, un animal molt comú a l'Israel d'avui, no apareix a la Bíblia.

Del que sí que parla la Bíblia, però, és de la tórtora (*streptopelia turtur*). A Israel i a Palestina ara abunda i, pel que es pot deduir de les 15 vegades que s'esmenta, també eren comunes en l'antiguitat.

Entre nosaltres la seva presència és desigual. Com que és un ocell que hiberna lluny, uns estius n'hi ha molts i d'altres no tants. Alguns anys, a les carreteres del Montanyà, se'n creuaven

moltes. Enguany, encara no n'havia vist cap exemplar fins fa pocs dies. Per la seva manera de volar em va semblar un tudó, però quan es va posar en una branca i vaig veure el seu collaret clar, vaig comprovar que era una tórtora. Em vaig alegrar molt i vaig donar gràcies al Senyor. Aquest ocell sí que m'evocava la Bíblia.

El lector cristià potser recordarà el text de sant Lluç on es diu que el nen Jesús fou rescatat al temple, mitjançant una parella de colomins o de tórtora, d'acord amb les prescripcions del Levític (Lv 12,6). En altres llocs del mateix llibre i en el dels Nombres, aquest animal és un dels

escollits com a apte per oferir-lo en expiació dels pecats.

La tórtora és un símbol de la bondat humil (Sal 74,19) i de la fidelitat a un ordre, segons Jeremies. D'aquesta docilitat, un dia en vaig tenir una mostra. Va ser per Sant Jordi. Els escoltes en van oferir un exemplar en la missa i, davant la sorpresa de tothom, tota l'estona es va estar al meu costat sense bellugar-se.

El parrup de la tórtora estimula l'enamorament de l'espòs, que convida l'estimada a acompanyar-lo (Can 2,12).

S'ha posat un moment a la meua finestra, però n'hi ha hagut prou per alegrar-me el cor i agrair-ho a Déu.

Vaticà

església en el món

Esperança i desencant a l'Església d'Oceania

■ Publicat el document de treball del Sínode de Bisbes del continent

ROMA.— El 22 de novembre s'obrirà a Roma l'Assemblea Especial dels Bisbes per a Oceania. La realitat eclesial d'aquest continent es caracteritza pel secularisme que afecta països com Austràlia i

Nova Zelanda, i l'entusiasme i la vitalitat d'una Església jove que afronta els problemes d'inculturació a les illes de Papua-Nova Guinea, Micronesia o Nòva Caledònia.

El tema escollit per al Sínode d'Oceania és «Jesucrist, segueix el seu camí, proclama la seva veritat, viu la seva vida». L'Església d'Oceania és jove, ja que els primers contactes amb el cristianisme van tenir lloc al segle XVI i la primera onada de missioners va arribar al segle XIX. Esperança, energia, entusiasme i creativitat van definir aquesta jove Església, encara que també cal subratllar els símptomes de resignació i de cansament provocats per la lluita amb la cultura secularitzant. L'Església local denuncia que el materialisme és una gran temptació pels pobles d'Oceania i que existeix una gran influència del moviment New Age.

A moltes parts del Pacífic les comunitats catòliques són molt petites, depenen de l'ajuda exterior i disposen de limitats recursos locals. La varietat de cultures va des dels simples llogarets de muntanya, amb una economia de subsistència, fins a la societat urbanitzada i industrialitzada. El document de treball del Sínode remarca que a Austràlia i Nova Zelanda la cultura dominant és l'occidental, encara que

El Papa va visitar Auschwitz el 1979.

hi ha una forta tendència a desenvolupar la identitat nacional. En aquest sentit, destaquen els problemes per a mino-

ries com els aborígens d'Austràlia i els maoris de Nova Zelanda. En aquest context, l'Església és la institució més

compromesa contra la intolerància racial i està treballant per afavorir la integració sense atacar les cultures d'origen.

Segons el document, l'Església local ha desenvolupat una bona relació amb les cultures tradicionals indígenes, que tenen un gran sentit del que és sagrat, un respecte a les tradicions i a l'autoritat, un fort sentiment familiar i comunitari, i un sentit d'alegria i gratitud cap a la vida i els dons de la natura. També hi ha tradicions culturals indígenes que s'oposen a l'Església perquè practiquen la poligàmia, són supersticiosos, creuen en els esperits i en la venjança com a norma de justícia.

Altres aspectes que subratlla el document són les diferents formes en què les cultures indígenes han enriquit la litúrgia i la pràctica de l'Església catòlica. D'altra banda, es manté un diàleg amb l'Islam, la comunitat hebrea i altres credos presents en el continent.

Pels bisbes també és primordial l'anunci de Crist, la catequesi i la formació permanent dels cristians, l'educació catòlica, el compromís social i la presència dels mitjans de comunicació.

Amb una població d'uns trenta milions de persones, els catòlics representen aproximadament un 28% i compten amb 115 bisbes, 5.088 sacerdots diocesans i religiosos, 158 diaques permanents, 2.152 religiosos no sacerdots, 12.137 religioses i 7.316 catequistes. (C.C.)

POLÒNIA

«Gòlgota i shoah», en defensa de la creu d'Auschwitz

JASNA GORA.— La Conferència Episcopal polonesa ha publicat un document titulat *Gòlgota i shoah* «per calmar els germans jueus de tot el món que s'oposen a la presència de qualsevol símbol religiós a Auschwitz». La polèmica va sorgir quan un grup d'ultranacionalistes polonesos van col·locar una multitud de creus al costat de la Gran Creu davant de la qual el Papa va celebrar una eucaristia durant el seu primer viatge a Polònia el 1979. La creu papal està situada en el punt en què els nazis van afusellar 152 polonesos. El març es va parlar d'un possible trasllat de la creu papal i com a protesta es van alçar 230 creus.

La comunitat jueva va protestar afirmant que el camp és un cementiri jueu i que res havia de profanar-lo i va demanar que es retiressin totes les creus, inclosa la del Papa, i que s'instal·lés un monument en memòria de les víctimes dels nazis.

Els prelats afirmen que a Auschwitz també van morir polonesos, russos i homes d'altres nacionalitats encara que «la tragèdia va afectar, sobretot, els jueus i els gitanos» i que s'ha

de «conservar la memòria i el tribut de totes les víctimes». Pels bisbes, «la creu constitueix el signe altíssim de l'amor i del sacrifici, no pot servir com un instrument de lluita contra qualsevol poble».

Sobre la creu del Papa afirmen que «mereix el mateix respecte que els símbols religiosos de tots els que van morir en aquest camp» i rebutgen el seu trasllat, però també recorden que la col·locació de les creus es va fer «contra la voluntat del bisbe de la diòcesi. És una acció que fereix tant el record de les víctimes assassinades com el bé de l'Església i de la nació, a més de ferir dolorosament les diferents sensibilitats dels nostres germans hebreus». Tot i aquesta declaració, l'Associació de Víctimes de la Guerra ha anunciat la creació d'una «guàrdia nacional» per protegir les creus contra «tota provocació».

El document és una invitació a la comunitat jueva per continuar el diàleg «per tal que la sang vessada en comú pels nostres pares i avis, germans i germanes, ens ajudi a poder adorar junts el nom de Déu». (Zenit)

ETIÒPIA

Esglésies saquejades

ADDIS ABEBA.— L'Església ortodoxa etiòp ha acusat les forces armades eritrees de profanar les seves esglésies i de pillatge. L'Església ortodoxa ha fet una crida al govern d'Eritrea per posar fi a aquesta situació i el patriarca Abuna Paulos ha demanat als seus compatriotes que resin per la pau en el conflicte armat que enfronta el seu país i Eritrea. (APIC)

Romania

Obrint camins de pau

■ Desglaç entre catòlics i ortodoxos en la trobada promoguda per la comunitat de Sant Egidí

BUCAREST.— L'1 de setembre passat va acabar la XII Trobada Internacional «Homes i Religions», promoguda per la comunitat de Sant Egidí en record de l'històric encontre de les religions per la pau que va celebrar Joan Pau II el 1986 a Assís. L'edició de 1998, sota el lema «La pau és el nom de Déu», ha estat patrocinada per l'Església ortodoxa romanesa i per la Presidència de la República de Romania.

El fundador de Sant Egidí, Andrea Riccardi, va assenyalar que «hem de construir una Europa que no esdevingui tan sols un club econòmic, sinó una comunitat amb una ànima que és catòlica, evangèlica i ortodoxa». Segons Riccardi, «la nostra presència a Bucarest és un homenatge a la història de Romania, a tots els que han patit: catòlics, ortodoxos i laics en els anys difícils de la dictadura. Però és sobretot un homenatge a la voluntat de Romania de viure un temps nou, de viure a Europa i al món».

La comunitat jueva, representada entre d'altres pel vicepresident de la Conferència dels rabins europeus, René Samuel Sirat, assenyalava que «durant segles, els rabins s'acostaven sempre amb inquietud als encontres, imposats, amb els alts representants de les jerarquies religioses. Avui hom es troba amb el respecte, l'estima, l'amistat».

Entre les persones que han volgut ser presents a Romania d'una manera o d'una altra, destaca el president dels Estats Units, Bill Clinton, que va enviar un missatge als assistents a la cimera: «Valoro els vostres esforços per reunir els líders de les grans religions per promoure la pau i la tolerància. Els líders religiosos que treballen junts es poden convertir en una força potent per afavo-

rir la reconciliació i la pau.»

Aquesta trobada ecumènica a favor de la pau ha estat envoltada d'expectatives, ja que fa uns mesos el Govern i els líders ortodoxos van convidar Joan Pau II a visitar Romania. Per al Papa, el diàleg ecumènic és una de les preocupacions més importants a les portes del Jubileu del 2000 i aquesta cimera ecumènica ha contribuït a l'acostament entre catòlics i ortodoxos, dues confessions dividides pel tracte rebut pels catòlics del ritus oriental.

El Pontífex va confirmar, a través d'un missatge, el seu desig de viatjar a Romania. Per a Joan Pau II, la promoció de la unitat dels cristians és fonamental perquè considera que la divisió és el més gran escàndol de la història del cristianisme: «El camí serà més ràpid en la mesura en què ens trobem i ens estimem, manifestant l'alegria que ens uneix. Ens cal recordar al món i a nosaltres mateixos que el que ens uneix és molt més fort que el que ens separa.»

La guerra, mai més

«Davant de l'expansió de les situaci-

L'«Esperit d'Assís» continua viu.

ons de guerra, cal que es desenvolupin noves energies de pau, de les quals les religions són una preciosa reserva», va afirmar el Sant Pare. Com ell, tots els líders religiosos van coincidir a assenyalar que la guerra mai no ha estat desig de Déu: «Cap odi, cap conflicte, cap guerra pot trobar en les religions un incentiu.»

Els representants de les diferents Esglésies i credos van poder intercanviar les seves experiències viscudes en escenaris com Àfrica o l'Orient Mitjà. Així, el patriarca d'Alexandria i dels coptes catòlics, Stephanos Ghatas, assegurava: «Si realment es vol que els habitants de les regions mediterrànies visquin en pau i tranquil·litat, cal que els

dirigents i responsables dels països es comprometin a respectar amb escrupolositat els drets humans.»

D'altra banda, els assistents a la trobada s'han proclamat a favor de l'eliminació de la pena de mort l'any 2000. La germana Helen Prejean, religiosa que es va fer famosa per una pel·lícula que narra el seu treball amb els presos de la galeria de mort als Estats Units, va explicar com són les principals víctimes de la pena de mort les persones de raça negra i els pobres, i que no serveix per fer baixar els delictes.

Joan Pau II va recordar que la trobada romanesa ha estat una continuació de l'anomenat «Esperit d'Assís», quan el Papa va aplegar el 1986 els representants de les religions mundials per pregar per la pau. (Zenit)

Un passat difícil de superar

Dels 23 milions d'habitants del país, el 85% obeeix al patriarcat ortodox romanès. Els catòlics són un 6% i es divideixen en dos ritus: llatí i grec. Els catòlics de ritus grec (grecocatòlics) van ser les principals víctimes de la persecució comunista. El 1948 els seus bisbes van ser empresonats (gairebé tots van morir a la presó) i el mateix destí van tenir gran part dels fidels i sacerdots. A tothom se'ls oferia la llibertat si es passaven a l'Església ortodoxa. Els seus béns van ser confiscats i els temples van passar a ser propietat de l'Església ortodoxa. De les 2.588 esglésies que feien abans de 1948, tan sols

n'han recuperat unes vuitanta i és que la devolució dels temples que ara són ortodoxos és un punt delicat en el diàleg entre l'Església catòlica i la ortodoxa. Les escoles i la resta d'estructures catòliques van ser expropiades.

De la seva banda, els catòlics de ritus llatí també van patir persecucions: el 1948 el règim va suprimir cinc de les set diòcesis i va empresonar els cinc bisbes titulars; el 1949 es van suprimir les congregacions religioses i es va impedir als catòlics llatins exercir l'activitat educativa, confiscant-los les institucions escolars.

Esqueles a

Catalunya Cristiana

**Truqueu al
934 905 988**

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Espanya

Caminar al costat de Maria

■ El Congrés Marià Nacional aplega 1.200 participants

SARAGOSSA.— Seguint el pla de preparació del Jubileu del 2000 de la Conferència Episcopal espanyola, Saragossa celebra aquest mes els Congressos Mariològic (per a teòlegs i especialistes en mariologia) i Marià (adreçat a tots els membres de l'Església). El primer ha tingut lloc del 8 al 10 de setembre i el segon s'inaugura avui, sota el lema «Maria, Evangeli viscut», i durarà fins al diumenge.

El Congrés Marià s'emmarca en l'Àngelus, pregària tradicional de l'Església basada en el relat evangèlic de l'Anunciació. Segons el secretari general del congrés, Luis Cuartero, «Maria és qui millor ha viscut la Bona Notícia. Està oberta a la Paraula de Déu, l'escolta i s'hi lliura».

El congrés pretén contribuir a la revitalització i actualització de la devoció a Maria, i enfortir la fe i el testimoni dels cristians. Amb motiu dels dos congressos, els bisbes d'Aragó han escrit una carta pastoral, on expliquen el caràcter del Congrés Marià: pastoral, celebratiu, de pregària, eclesial i missioner. «Maria sempre és camí que condueix i ens mostra Jesús. Descobrim en Ella, la primera deixeble, el model perfecte d'imitació i seguiment de Jesús», afirmen els bisbes.

Prop de 1.200 congressistes s'han trobat a Saragossa per redescobrir en la Mare de Déu la trobada amb Déu i amb els germans. Segons la carta pastoral, Maria és model de fe i d'esperança: «En l'Hora de la Creu, resta fidel i obedient,

sostinguda per l'Esperit Sant, unida al seu Fill. La veritable fe, davant del misteri de patiment, es transforma en esperança viva. Maria va saber esperar en Déu fins i tot quan el Fill moria a la creu i quan semblava que les promeses de salvació s'esvaïen definitivament.»

Els bisbes aconsellen els fidels que mirin Maria en els moments de dolor i de desil·lusió, i que sàpiguen veure en ella la «mare de tots els homes». La seva figura és una «invitació a fer de l'Església un recinte d'acollida per a tots els homes. Els cristians tenim el repte d'acollir tothom, especialment els més pobres i tots els que pateixen. La fe que no dona el fruit de la caritat és una fe morta».

Maria en la vida quotidiana

Un dels objectius del Congrés Marià és prendre la Mare de Déu com a model per viure l'Evangeli. Servei, senzillesa, pobresa, solidari-

Logotip del Congrés Marià.

vació del rés del Rosari, l'Àngelus i la Salve. Aragó té una vivència mariana molt profunda, tenint com a punt central la Mare de Déu del Pilar, popularment coneguda com «la Pilarica». Així ho confirma Luis Cuartero: «En el 90% de les jotes apareix la Mare de Déu del Pilar i és que està molt ficada en l'ànima del poble aragonès.»

Com a acte final dels congressos i precedint els grans pelegrinatges a Santiago (1999) i a Roma i Jerusalem (2000), es convoquen tots els pelegrins de totes les diòcesis espanyoles, el 12 i 13, al voltant de Santa Maria del Pilar, per renovar el compromís d'evangelitzar.

Rosa María Jané Chueca

El petit Santos, gegant en la fe

CÒRDOVA.— Encara no fa un any que el P. Lorenzo Cubero (pare carmelita) va ser nomenat vicepostulador de la causa de canonització del nen Santos Franco. «Vaig informar-me conscienciosament de la vida i virtuts heroiques del nen. Una vida que havia respost amb generositat al Senyor sobretot en la seva etapa de patiment. No tan sols no es rebel·lava, sinó que ho admetia com a do particular a la seva vida», explica el P. Lorenzo.

El nen Santos Franco Sánchez va néixer el 13 de juliol de 1942 a Hinojosa del Duque (Còrdova). Va ser el sisè de tretze germans d'una família cristiana (terciaris carmelites). Des de ben petit va mostrar la seva tendresa i bondat amb tothom. Entre els seus germans i companys es distingia pel seu caràcter pacífic i pacificador. Als deu anys, a conseqüència d'una pedrada, se li va manifestar un fort dolor i molta febre. Dos mesos després va ser intervingut quirúrgicament i es va comprovar que patia una meningitis que li va produir la mort entre grans sofriments i dolors. Va suportar la seva malaltia amb paciència i edificació i la oferia per la conversió dels pecadors, els sacerdots i les missions. Mai no va perdre el seu somriure i va saber unir-se a Crist dolgut. Va morir el 6 de febrer de 1954, poc després del rés de l'Àngelus. Les seves últimes paraules van ser: «Que es faci la voluntat de Déu.»

El P. Lorenzo ha enviat al bisbe de la diòcesi la sol·licitud per a la introducció de la causa i està esperant una decisió del prelat. Cal destacar que a l'Estat espanyol i Amèrica la vida de Santos és molt coneguda i es demana amb insistència que el procés de canonització es tirï endavant. Per a més informació sobre aquesta causa us podeu adreçar a PP. Carmelitas- C/ Corredora, 66, 14270 Hinojosa del Duque (Còrdova). Tel 957 140 000. (R.M.J.)

Santos Franco Sánchez.

La presó, un repte urgent

BURGOS.— Demà s'obre a Burgos la Trobada Nacional de Pastoral Penitenciària sota el títol «Segle XXI. Pastoral Penitenciària: desafiament a un fracàs». Aquesta trobada està adreçada als capellans de presons, voluntaris, professionals d'institucions penitenciàries, reclusos, comunitat cristiana i qualsevol persona interessada en la realitat de la presó, i es tractaran diversos temes a la llum de l'Evangeli, amb l'aposta per la prevenció i reinserció. (SIC)

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

**En cas de defunció,
què s'ha de fer?**

Truqui al 902 11 65 93

*Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses*

La fe cristiana i les religions (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Una evolució espiritual

És evident que, en les darreres dècades, s'ha produït una evolució espiritual notable en el nostre context social pel que fa a la relació entre la fe cristiana i les religions del món. Una colla de fets hi han contribuït: els intercanvis, els viatges, la immigració, els mitjans de comunicació... Des de la mateixa Església hi ha contribuït decisivament la intervenció del Concili Vaticà II —la Declaració «Nostra aetate» sobre la relació de l'Església amb les religions no cristianes— i en el pontificat de Joan Pau II, les iniciatives d'encontre inaugurades a Assís l'any 1986, els seus mateixos viatges apostòlics, i finalment el diàleg interreligiós com un dels punts forts del programa de preparació al Jubileu de l'any 2000.

Aquesta situació significa, en si mateixa, un enriquiment important per a la fe cristiana. En aquest context, en efecte, és més clar que Déu vol que tots els

homes se salvin i alhora que Jesucrist és la Veritat absoluta de la salvació de Déu, que cal anunciar a tots els homes perquè arribin al seu coneixement, i tothom el pugui reconèixer com a únic mitjancer entre Déu i els homes, i unir-se a Ell en l'Esperit Sant. Però també és cert que no pocs cristians han entrat, en aquest context espiritual, en una nebulosa d'informacions superficials, de propaganda atractiva, de recerca individual no sempre ben dirigida. Això, afegit a la manca de formació cristiana segura i actualitzada, i a una certa desconfiança envers l'Església i el Magisteri, està produint un tipus de creient «a la carta», que es troba en el moviment New Age com el peix a l'aigua.

El diàleg interreligiós

Quan es parla amb persones cristianes que estan en aquesta situació, hom s'adona que en el fons d'elles hi ha una manca

de coneixement a fons de la fe cristiana, potser una certa insatisfacció de les seves experiències espirituals, una no valoració de la realitat de la vida de l'Església. Perquè, per exemple, tanta admiració per als fidels de l'Islam que assisteixen puntualment a la pregària, i en canvi ells deixen de participar en la missa dominical? Per què tanta il·lusió en l'esperit de pacificació que els ofereix el budisme, i ells, en canvi, obliden les paraules de l'Evangeli que donen la raó profunda i decisiva per aquestes actituds? I per què la nostra societat veu tan clar que els àrabs observen el divendres i els jueus el dissabte, i en canvi tants cristians no es facin cap problema per dedicar el diumenge als negocis?

En el diàleg interreligiós que el Concili Vaticà II i el papa Joan Pau II promouen «sempre caldrà anar en compte per no provocar perillous malentesos de sincretisme i de fàcil i fal·laç irenisme» (*Tertio millennio adveniente*, núm. 53). El

sincretisme és la barreja d'elements, l'irenisme és l'acceptació indiscriminada, el «tot és igual». Són certament dues temptacions que poden fàcilment assetjar els cristians, i que de fet els assetgen, en els nostres ambients. Quantes vegades, en converses, hem sentit dir que, al cap i a la fi, totes les religions són iguals, o que el ser cristià és una qüestió cultural, o que potser Jesucrist no és tan decisiu ni l'únic salvador, com afirma la fe cristiana?

En aquest context és on troben tot el seu interès les explicacions del papa Joan Pau II quan parla de la relació entre la fe cristiana i la religió: «Crist no es limita a parlar "en nom de Déu" com els profetes, sinó que és Déu mateix que parla en el seu Verb etern fet carn. Trobem aquí el punt essencial pel qual el cristianisme es diferencia de les altres religions, en les quals des del començament s'ha expressat la recerca de Déu per part de l'home. El cristianisme comença amb l'encarnació del Verb» (TMA, núm. 6).

La Bíblia a l'abast

Pau, apòstol de Jesucrist per decisió de Déu

(1Tm 1:12-17)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Per la gràcia de Déu

Durant set diumenges llegirem fragments de les dues cartes que en els escrits del Nou Testament consten com dirigides per sant Pau al seu deixeble i col·laborador Timoteu, bisbe d'Efes. Avui comencem aquesta lectura amb una perícopa que ens ofereix el que podríem dir el principi i fonament del que és sant Pau: seguidor de Jesús i apòstol per la gràcia de Déu. Com en els antics catecismes, a la pregunta: «Qui ets?», l'Apòstol respon: «Sóc cristià per la gràcia de Déu» (Cf. v. 14). Vet aquí una manera molt cristiana de tocar de peus a terra. L'hauríem de tenir ben present, aquesta lliçó de l'Apòstol, en la nostra vida eclesial. Lliçó de profunda humilitat, de fe, d'esperança i d'amor agraït. Perquè tots hem d'estar convençuts del tot que dintre l'Església, siguem el que siguem i ocupant el lloc i el servei que sigui, hi som justament per la gràcia de Déu. Ja que damunt nostre gravita sempre el misteri de l'elecció i la crida divines. Deixem-nos estar de títols, de valers, sabers i d'altres qualitats i vanitats. Som a l'Església perquè el Senyor ens hi ha cridat.

És cert que la crida de Déu ha arribat

fins a cadascú de nosaltres a través de mediacions i camins que semblen exclusivament humans. A molts, la crida de Déu ens ha arribat pel camí d'una família cristiana, uns pares que vivien sincerament la fe i l'esperança en un ambient de bona caritat de Déu exercida entre les persones del propi hàbitat. A uns altres la fe els ha arribat potser a través d'un company, un mestre, algú de l'ambient cristià del poble. A algú potser li haurà pervingut a través de l'estudi i la reflexió serena i assenyada, o potser turmentada i plena de tribulacions. Fins i tot hi haurà el qui haurà trobat la fe en un tombant del seu camí, sotraguejat per forces que, de moment, semblaven inexplicables i fins contradictòries, com va ser el cas de Saul de Tars, que trobà Crist perseguint acarnissadament els seus seguidors. Tot, però, és gràcia, manifestació de l'acció de Déu, que ens surt al pas i que, no sols ens crida, sinó que ens encalça i marxa amb nosaltres, convidant-nos a la salvació. Cadascú de nosaltres, si hi reflexiona, podrà descobrir en ell l'esclat de la manifestació de Déu. I veurà sempre que ha estat un favor absolutament gratuït, graciós, per part de Déu. Gràcia. «Déu s'apiadà de mi... La gràcia del nostre

Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor de Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es converteixen a la fe i tindran així la vida eterna» (vv. 13b-16).

A la gràcia hi correspon l'acció de gràcies

La vertadera actitud cristiana que ens ha d'animar a tots és la de l'acció de gràcies. «Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor» (v. 12a). Si el que som i tenim ens ho han donat sense cap mèrit nostre, escau abans que res dir gràcies. Dir-ho amb paraules, però sobretot amb el nostre capteniment, corresponent a la generosa dignació de Déu amb un acolliment sense reserves del seu do. Pot semblar presumció, això. Qui podrà abastar amb les seves mans la immensitat del do de Déu? Cal reconèixer amb sant Pau que, qui ens ha donat el seu do, ens ha donat també les forces necessàries per correspondre-hi.

«És ell qui m'ha donat forces» (v. 12b). Llavors entrem en el terreny de la vertadera humilitat, que és el reconeixement de la realitat que ens sustenta. Qui som nosaltres per sentir orgull o vanitat del que posem? No sols som cristians per gràcia de Déu, sinó que si ens hi aguantem és també gràcies a ell. On van a parar, doncs, els ridículs títols d'honor i de prestigi dintre de l'Església? Quin sentiment enen en el clos eclesial les grotesques lluites pel poder o les empentes per fer carrera? O la falsa mística amb les conseqüents baralles? En l'Església som servents de Déu i servidors dels germans, gràcies a Déu. «Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava» (vv. 12c-13a). Que cadascú estigui en el seu lloc. Al lloc per al qual ha estat cridat. I que qui hi actuï amb fe, amb esperança i amb amor, com una demostració de la grandesa de la paciència de Déu (v. 16), que ens ha fet instruments seus. I que en l'acció de gràcies glorifiqui Déu, que és l'únic que ha de ser glorificat. «Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén» (v. 17).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 4)

SETEMBRE

13. Diumenge

XXIV de durant l'any. Verd. Lectures: Èxode 32:7-11, 13-14 / Salm 50 / 1 Timoteu 1:12-17 / Lluç 15:1-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Crisòstom, b. dr.; Eulogi, Amat i Maurili, bs.; Felip i Liguori, mrs.; Veneri, cfr. Festa Major: a Agramunt, l'Ametlla de Segarra, Baró, Bellpuig d'Urgell, Calaf, Calders, Cardona, Castellnou de Seana, Folgueroles, Horta (Barcelona), la Llagosta, Martorelles, Planès, la Roca del Vallès, Salàs de Pallars, Sallent, Sant Feliu Sasserra, Sant Joan de les Abadesses, Sarrià de Ter, Tàrraga, Tuixén, Ulldesona, Ulldemolins, Verges i Vilobí d'Onyar.

14. Dilluns

L'Exaltació de la Santa Creu (F) Vermell. Lectures: Nombres 21:4b-9 (o bé: Filipencs 2:6-1) / Salm 77 / Joan 3:13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, General i Cereal, mrs.; Matern, b.; Crescenci, nen mr.; Santes, Ròsula i Salústia, mrs. Festa Major: a Anglesola, Conques, la Granadella, Ponts, la Riera de Gaià, Sant Cugat Sesgarrigues i Torrefarrera.

15. Dimarts

La Mare de Déu dels Dolors (MO) Blanc. Lectures: 1 Corintis 12:12-14, 27-31a / Salm 99 / Joan 19:25-27 (o bé: Lluç 2:33-35)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicomedes, prev. mr.; Aicard, ab.; Albí, b.; Santes, Melitina, mr.; Caterina de Gènova, vda.

16. Dimecres

Sant Corneli, papa, mr. i Sant Cebrià, bisbe (MO) Vermell. Lectures: 1 Corintis 12:31-13:13 / Salm 32 / Lluç 7:31-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Geminià, Rogeli i Servi-deu, mrs.; Abundanci, diaca mr.; Santes Eufèmia, vg. mr.; Llúcia, matr. mr.; Edita, princ. vg.; Beata Imelda, vg.

Festa Major: a Collbató, Fogars de Tordera, Ordino, Sant Corneli (Cercs), Tiana, Unya, Valldoreix i Vilafant.

17. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 15:1-11 / Salm 117 / Lluç 7:36-50. Si es vol: Sant Robert Belarmino, cardenal i doctor (MLI) Blanc. VIC: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lambert, b. mr.; Pere d'Arbués, mr.; Flocel, nen mr.; Santes, Hildegarda, vg.; Ariadna i Agatòcila, mrs.; Columba, vg. mr. La Impressió de les Llagues de sant Francesc.

18. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 15:12-20 / Salm 16 / Lluç 8:1-3

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep de Cupertino, franc.; Metodi, b. mr.; Ferreol, mr.; Santes Irene i Sofia, mrs.

19. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 15:35-37, 42-49 / Salm 55 / Lluç 8:4-15. Si es vol: Sant Gener, bisbe (MLI) Vermell.

BARCELONA: Santa Maria de Cervelló, merced. (MO) Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eutiqui, Acuci i Nil, mrs.; Santes, Pomposa i Susanna, vgs. mrs.; Constància, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIV durant
l'any

Cicle C

Lectura primera

Ex 32:7-11, 13-14

*El Senyor es desdigué del mal
que havia amenaçat de fer al seu poble*

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i li diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, ¿per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que heu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

Salm responsorial

50:3-4, 12-13, 17 i 19 (R.: Lc 15:18)

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant;

vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes;
renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur,
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em llenceu de la vostra presència,
ni em prengueu el vostre esperit sant. **R.**

Obriu-me els llavis, Senyor,
i proclamaré la vostra lloança.

La víctima que us ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
vós, Déu meu, no el menyspreu. **R.**

Lectura segona

1Tm 1:12-17

*Jesucrist vingué al món a salvar els
pecadors*

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu.

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que

m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia de nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor a Jesucrist. Això que ara he dit és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

2C 5:19

Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell mateix,
i a nosaltres ens confia el missatge de la reconciliació.

Evangeli

Lc 15:1-10

*Al cel hi haurà alegria per un sol pecador
convertit*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho; he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.

I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho; he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

(Text breu)

Coordinació: Antoni Reig

ANDRÉS i ESTELLÉS, Vicent

(Burjassot, 1924-València, 1993)

El poeta valencià més important des d'Ausiàs Marc. És el gran renovador de la poesia valenciana contemporània. La seva obra exalta el sexe com a enfrontament amb la mort i reivindica la pàtria. Va treballar al diari *Las Provincias*, de València. Alguns dels seus llibres són: *Ciutat a cau d'orella* (1953), *La nit* (1956), *Donzell amarg* (1958), *Lletres de canvi* (1970), *Recomane tenebres* (1972), *Les pedres de l'àmfora* (1974), *Festes llunyanes* (1978), *Xàtiva* (1980), *La Marina Alta* (1981) i *Cançonet de Ripoll* (1985). Fou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1978.

BOFILL i MATES, Jaume

(Olot, 1878-Barcelona, 1933)

Figura destacada en el primer terç del nostre segle en els camps de la literatura, on feia servir el pseudònim de Guerau de Liost, la política i el periodisme polític. En aquesta última activitat va publicar els seus articles als diaris *La Veu de Catalunya* i *La Publicitat*. A la política va revelar-se com un orador extraordinari, actuant dins del catalanisme conservador. Va dirigir les Jovèntuts de la Lliga, va ser regidor per Barcelona (1913), diputat a la Mancomunitat (1919), va deixar la Lliga per presidir Acció Catalana (1922), publicant *L'altra concòrdia* (1930), com a rèplica a Cambó, i el 1933 va tornar a ingressar a la Lliga. En literatura formà part del corrent noucentista, influenciat pel romanticisme i el modernisme. La seva poesia mostra el gust per la simetria estructural, l'estilització de la realitat, l'extrema minuciositat descriptiva i un us riquíssim de la llengua. Publicà *La muntanya d'ametistes* (1908), *Somnis* (1913), *La ciutat d'ivori* (1918), *Selvatana d'amor* (1920), *Ofrena rural* (1926) i *Sàtires* (1927).

Il·lustració: Rosa M. Pujolà

BOSCH i GIMPERA, Pere

(Barcelona, 1891-Mèxic, 1974)

L'arqueologia, on va adquirir prestigi mundial, i l'ensenyament universitari van ser les seves principals àrees d'actuació. Va ser professor dels Estudis Universitaris Catalans (1915), catedràtic d'història a la Universitat de Barcelona (1916), rector de la Universitat Autònoma de Barcelona (1933-39) i conseller de Justícia de la Generalitat (1937-39). Era membre d'Acció Catalana. Va crear l'escola arqueològica que va renovar aquesta branca científica a tota la península Ibèrica, va dirigir excavacions i estudis al Matarranya, Empúries, Mallorca i Maestrat i va sistematitzar la prehistòria hispànica buscant el sentit etnogràfic i cultural a les restes materials. El 1939 va exiliar-se a Anglaterra, on va ensenyar a Oxford, i el 1941 va establir-se a Mèxic, on va ser catedràtic de la Universidad Nacional Autònoma. De 1948 a 1952 va dirigir la divisió de filosofia i humanitats de la Unesco, a París. De les seves obres destaquen *Etnologia de la Península Ibèrica* (1934) i *El poblament antic i la formació dels pobles d'Espanya* (1945).

BUSQUETS i MOLA, Esteve

(Roda de Ter, 1908-Barcelona, 1991)

Va ser l'autor del primer intent de catalànització, des del 1939, d'una secció periodística a Barcelona, la seva columna diària «Bon dia», a *El Correo Catalán*. Abans de la guerra civil havia treballat de periodista als diaris *El Matí* i *La Nau*, subdirector de *Flama*, director de *L'Avant* i director del diari *Catalonia* de Tarragona (1930-36). Després de la guerra va dirigir *Tú*, òrgan de les GOAC, a Madrid. Va publicar els llibres: *Oasi* (1931), *L'anticrist a les escoles* (1934), *Calaixera de romanços reusencs* (1966) i *Quaranta anys de periodisme barceloní* (1971).

CALDERS i ROSSINYOL, Pere

(Barcelona, 1912-1994)

Ha estat un dels escriptors que més impacte ha causat en les últimes dècades al nostre país. Des dels seus inicis cultivà el conte com a gènere narratiu amb *El primer arlequí* (1936). La seva experiència durant la guerra civil li serví per escriure *Unitats de xoc* (1938). A partir del 1939 s'exilià a Mèxic i fins al 1963 no retornà a Barcelona. Es consagrà com a contista amb *Cròniques de la veritat oculta* (1955). A les seves obres barreja el realisme i la sàtira, donant pas al fet sorprenent, meravellós i/o absurd. Alguns dels seus contes portats al teatre (*Antaviana*) van ser un gran èxit. Altres obres seves són: *Gent de l'alta vall* (1957), *Demà, a les tres de la matinada* (1959), *L'ombra de l'atzavara* (1964), *Ronda naval sota la boira* (1966), *Aquí descansa Nevares* (1967), *Invasió subtil i altres contes* (1978), *Tot s'aprofita* (1983), *Gael i l'home déu* (1986), *L'hoïnor a la deriva* (1992) i *Tria personal* (1984). El 1986 li va ser concedit el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

CALVET i PASCUAL, Agustí

(Sant Feliu de Guíxols, 1887-Barcelona, 1964)

Gaziel va ser el pseudònim amb què publicà aquesta gran figura del periodisme català. El 1915 va ser nomenat secretari de l'Institut d'Estudis Catalans a proposta de Prat de la Riba. Va col·laborar al diari *La Veu de Catalunya*, de 1910 a 1914, i, a continuació, va passar a treballar a *La Vanguardia* durant més de vint anys, arribant a ser-ne director fins al 1936. Va donar-li un to liberal tant a través dels seus articles com des de la direcció. En esclatar la guerra va exiliar-se i va col·laborar amb Cambó. Va ser represaliat pel franquisme i fins al 1953 no va poder trencar el seu silenci i publicar les memòries, *Tos els camins duen a Roma* (1958), els assaigs de *La península inacabada* (1961), *Història de La Vanguardia* (1971) i *Meditacions en el desert* (1974).

Si tu vols,
el teu anunci
el poden veure:

40.000 persones

cada setmana

a tot Catalunya.

Posa
un anunci
a
CATALUNYA CRISTIANA

Telèfon
93 490 59 88

CARDÓ i SANJUAN, Carles

(Valls, 1884-Barcelona, 1958)

Un dels pocs eclesiàstics que va proclamar, junt amb el cardenal Vidal i Barraquer, que la guerra civil no podia ser considerada una croada. Va ser ordenat sacerdot el 1908. Seguidor de l'ideari de Balmes i de Torras i Bages va fundar les revistes *La Paraula Cristiana* (1925) i *El Bon Pastor* (1925) i va col·laborar en els diaris *El Matí* i *La Veu de Catalunya*, l'òrgan de la Lliga Regionalista, exposant la seva ideologia catalanista i tradicionalista. Va exiliar-se el 1936 i va tornar a Barcelona el 1954. Va ser partidari, com el cardenal Vidal i Barraquer, de trobar una solució negociada a la guerra civil. La seva obra més polèmica va ser *Histoire spirituelle des Espagnes* (1947). Altres llibres seus són: *Doctrina estètica del Dr. Torras i Bages* (1919), *Perennitat i actualitat del problema social* (1921), *El diàleg interior* (1934), *La nit transparent* (1935), *Meditació catalana* (1953) i *Emmanuel* (1955).

CARRASCO i FORMIGUERA, Manuel

(Barcelona, 1890-Burgos, 1938)

Polític democristià afusellat per l'Espanya del general Franco el 1938. Va iniciar la seva carrera política a la Lliga Regionalista. El 1920 va ser regidor de Barcelona i el 1922 un dels fundadors d'Acció Catalana. En nom d'aquest partit va participar en el Pacte de Sant Sebastià, el 1930, i va ser conseller de Sanitat del govern de la Generalitat. El 1931 va ser elegit diputat a les Corts, on defensà a fons l'Estatut d'Autonomia i els drets dels catòlics. Deixà Acció Catalana i fundà, amb altres, la Unió Democràtica de Catalunya, d'inspiració cristiana, el 1931. En esclatar la guerra civil va mantenir-se fidel a la República. Nomenat delegat comercial del govern català a Euskadi, el vaixell en què viatjava va ser capturat, el 1937, per la marina franquista i va ser empresonat a Burgos. Allí va ser condemnat a mort i afusellat el 1938.

CASALS i DEFILLÓ, Pau

(el Vendrell, 1876-San Juan de Puerto Rico, 1973)

Violoncel·lista de fama mundial. Va formar-se a Barcelona, Madrid i París. Des de 1899 ja es un intèrpret de fama mundial, actua a tots els continents i els seus discos tenen difusió universal. El 1920 fundà a Barcelona l'orquestra que portà el seu nom i el 1926 creà l'Associació Obrera de Concerts. Durant la guerra civil va treballar en favor dels refugiats i damnificats i el 1938 va anar a viure a Prada (Catalunya Nord), on organitzà, a partir de 1950, uns festivals de música on participaven músics de tot el món. Denuncià des de les Nacions Unides la dictadura franquista i pregonà la seva catalanitat. A partir del 1956 es traslladà a viure a Puerto Rico. Dins de la seva obra musical destaca l'oratori *El Pessebre* (1960) i l'*Himne a les Nacions Unides* (1971).

COLLELL i BANCELLS, Jaume

(Vic, 1846-1932)

Creador d'una alternativa catòlica catalanista a l'integrisme. Va estudiar al Seminari de Vic i va ser canonge d'aquesta ciutat el 1880. Periodista local des de 1865, va fundar els setmanaris *La Veu de Montserrat* (1878-1900) i *La Veu de Catalunya*, el 1890, i va ser-ne director. El primer dels setmanaris va ser portaveu del catalanisme catòlic renaixentista, oposat des del 1879 a l'integrisme. Des del setmanari va promoure dues campanyes patrioticoreligioses que van provocar moviments de masses i van fer de Montserrat el cor (1880-81), i de Ripoll el brèssol (1886-88 i 1888-93) de Catalunya i van ajudar a crear una alternativa catòlica a l'integrisme. Va participar en el Memorial de Greuges de 1885 i el 1892 en les Bases de Manresa. Va dirigir a Vic la *Gazeta Montanyesa*, de 1905 a 1914, i va fundar la *Gazeta de Vich*, el 1914. Va escriure un llibre de memòries, *Del meu fadrinatge* (1920) i epistolars amb Torras i Bages, *Dulcis amicitia* (1926), i amb Verdagué, *Carteig històric* (1929).

CAMBÓ i BATLLE, Francesc

(Verges, 1876-Buenos Aires, 1947)

Un dels més importants dirigents conservadors del nacionalisme català. Va esdevenir el líder indiscutible de la Lliga Regionalista, fins a la seva desaparició, en esclatar la guerra civil el 1936. El 1901 va ser elegit regidor a l'Ajuntament de Barcelona per la Lliga. Va ser un dels organitzadors del moviment Solidaritat Catalana, que va agrupar totes les forces polítiques catalanes excepte els lerrouxistes i sortí elegit, el 1907, diputat a les Corts, on es revelà com un dels millors oradors polítics de la seva època. El 1916 va demanar a les Corts l'autonomia per Catalunya. El 1917, en morir Prat de la Riba, va passar a dirigir la Lliga, accentuant el seu caràcter dretà i l'opció d'intervenció en la política estatal. El 1918 va ser ministre de Foment en el govern dirigit per Maura i el 1921 ministre de Finances, però va fracassar en l'intent d'obtenir l'Estatut d'Autonomia. El 1923, en escindir-se el sector més nacionalista i liberal de la Lliga per formar Acció Catalana, va retirar-se de la vida política per dedicar-se a les activitats financeres. En caure la dictadura del general Primo de Rivera va tornar a liderar la Lliga Regionalista, canviant-li el nom per Lliga Catalana. Va ser elegit diputat a les Corts el 1933, però no el 1936. Va exiliar-se durant la guerra civil donant suport econòmic al bàndol franquista. El 1941 va establir-se a l'Argentina. Va dedicar part de la seva gran fortuna a defensar la cultura catalana amb la creació de la Fundació Bernat Metge, per traduir al català les obres dels clàssics grecs i llatins, i altres activitats de mecenatge. Algunes de les obres són: *Entorn del feixisme italià* (1924), *Les dictadures* (1929) i *Per la concòrdia* (1930).

CARNER i PUIG-ORIOL, Josep

(Barcelona, 1884-Brussel·les, 1970)

«Príncep dels poetes», així l'anomenaven els seus contemporanis. Representant del noucentisme i creador del simbolisme català. Va treballar al diari *La Veu de Catalunya* i va dirigir diverses revistes literàries com *Catalunya* i *Empòri*. Va ingressar a la carrera diplomàtica el 1921, però els partidaris de Franco el van foragitar el 1936. Primer s'instal·là a Mèxic, on va impartir classes a la Universidad Nacional, i després a Brussel·les, on va ser catedràtic de literatura espanyola a la Universitat Lliure. Va formar part del govern de la Generalitat a l'exili (1945-47), a París. Amb *Primer llibre de sonets* (1905) i *Els fruits saborosos* (1906) esdevé promotor del noucentisme. Segueixen *La paraula en el vent* (1914) i *Auques i ventalls* (1914), en la línia simbolista. Després venen, entre d'altres, *El cor quiet* (1925), *La primavera al poblet* (1935) i *Nabi* (1941), on expressa el seu sentiment religiós. També va fer obres teatrals com *El giravolt de maig* (1928), *El ben cofat i l'altre* (1951) i *Cop de vent* (1966).

COMÍN i ROS, Alfons Carles

(Saragossa, 1930-Barcelona, 1980)

L'intent d'aproximar el cristianisme i el marxisme va marcar la seva vida. Va treballar en el moviment catòlic d'apostolat seglejar mogut pel seu neguit per la qüestió social i per la renovació de l'Església. Va militar en diversos grups clandestins antifranquistes (Nova Esquerra Universitària i Agrupació Democràtica Popular de Catalunya) a finals dels anys cinquanta. El 1970 milità a Bandera Roja i el 1974 s'integrà al PSUC mentre formava Cristians pel Socialisme (1973) per compatibilitzar cristianisme i marxisme. Va ser membre dels comitès executius del PSUC i del PCE, representant els catòlics partidaris de la revolució. Va col·laborar a la revista *El Ciervo*, va fundar i dirigir *Taula de Canvi* (1976-80) i va formar part de la direcció de les editorials Nova Terra, Estela i Laia. El 1980 va ser elegit diputat pel PSUC al parlament de Catalunya. De la seva bibliografia destaca: *Fe en la terra* (1975), *La reconstrucció de la Palabra* (1977) i *Cristianos en el partido, comunistas en la iglesia* (1977).

COMPANYS i JOVER, Lluís

(el Tarrós, 1882-Barcelona, 1940)

Molta gent l'anomena «el president màrtir», perquè va morir afusellat al castell barceloní de Montjuïc el 15 d'octubre de 1940 per la seva condició de president de la Generalitat. De molt jove optà pel republicanisme, que considerava un projecte de regeneració d'Espanya i l'únic règim que permetria solucionar el plet català. Va militar a tot un seguit de partits i va ser advocat dels líders del sindicalisme llibertari de la CNT. Escrivia als diaris *La Publicitat* i *La Lucha* i va fundar *La Terra*. El 1931 ajudà a formar Esquerra Republicana de Catalunya i el 12 d'abril, des del balcó de l'Ajuntament de Barcelona, proclamà la República espanyola. És elegit diputat a les Corts (1931) i també al Parlament català (1932), on va ser el primer president. El 1933 és ministre de Marina, però en morir el president Macià, és elegit, el gener de 1934, nou president de la Generalitat. La crisi política el portà a proclamar el 6 d'octubre de 1934 l'Estat català. Fracassà i fou condemnat a trenta anys de presó, però el triomf de les esquerres del febrer de 1936 el retornà a la presidència. Durant la guerra civil va intentar mantenir l'autonomia, enfrontant-se primer als anarquistes i després al govern de la República. En acabar la guerra es refugià a França, però el van detenir els alemanys i el van lliurar a les autoritats franquistes. Traslladat a Barcelona va ser jutjat en consell de guerra sumaríssim, condemnat a mort i afusellat.

COROMINES i VIGNAUX, Joan

(Barcelona, 1905-Pineda, 1997)

Gran figura de la romanística mundial. Fill de l'escriptor i polític Pere Coromines, va ser deixeble de Fabra, Balcells, Riba, Menéndez Pidal, Jud i Roques. Va especialitzar-se en dialectologia, etimologia, gramàtica històrica catalana i lingüística indoeuropea. Va ser professor de la Universitat Autònoma de Barcelona des del 1930 i en acabar la guerra civil va exiliar-se i va fer de professor a la Universitat de Cuyo (Mendoza, Argentina), fins al 1948, i després a la de Chicago (Estats Units), fins a la seva jubilació, en què va tornar a Barcelona. Les seves obres més destacades són *l'Onomasticon Cataloniae, Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana* (1980-88), *Diccionari crític etimològic de la llengua castellana* (1954-57), *Estudis de toponímia catalana* (1965-70), *Lleures i converses d'un filòleg* (1971) i *Entre dos llenguatges* (1976-77).

DALÍ i DOMÈNECH, Salvador

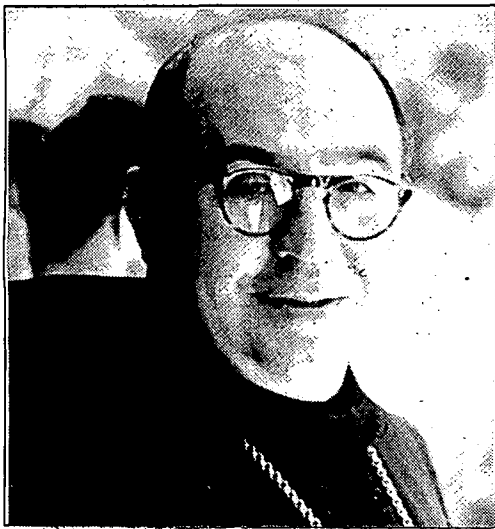
(Figueres, 1904-1989)

Un dels màxims exponents de la pintura surrealista i creador del mètode paranoicocrític, segons definició pròpia. Va estudiar a Madrid i va fer amistat amb el director de cinema Luis Buñuel, amb qui va participar a la pel·lícula *Un chien andalou* (1928), i amb Federico García Lorca, que li va dedicar *l'Oda a Salvador Dalí*. El 1928 va publicar el Manifest groc. De 1940 a 1956 va viure a Nova York. Després va instal·lar-se a Portlligat, Cadaqués. Són famoses moltes de les seves pintures com *Relotges tous* (1931), *La panera del pa* (1945), *Mare de Déu de Portlligat* (1950) i *Crist de Sant Joan de la Creu* (1951). El 1974 va inaugurar-se el Museu que porta el seu nom a Figueres.

ESCARRÉ i JANÉ, Aureli Maria

(l'Arboç, 1908-Barcelona, 1968)

L'abat de Montserrat símbol de l'esperit de resistència català. Unes declaracions seves, crítiques amb el règim franquista, van donar la volta al món el 1963 i li van donar un protagonisme polític molt important. Entrà de jove a la comunitat benedictina de Montserrat i s'ordenà sacerdot el 1933. Va fugir durant la guerra civil i va tornar el 1939 des del bàndol franquista, fent-se càrrec del monestir. Va ser elegit abat coadjutor el 1941. El 1947 va donar suport al primer acte massiu d'expressió de la catalanitat, les festes d'entronització de la Mare de Déu de Montserrat. En el seu mandat van crear-se les revistes *Serra d'Or* i *Quaderns de Vida Cristiana*. Va evolucionar fins a trencar amb el règim i quan va esdevenir un símbol antifrquista les pressions del govern el van obligar a dimitir, el 1961, i després a marxar del país, el 1965. Va anar a Itàlia i retornà a morir al seu monestir, el 1968.

ESPRIU i CASTELLÓ, Salvador

(Sta. Coloma de Farners, 1913-Barcelona, 1985)

La popularitat i la influència de *La pell de brau* van convertir-lo en un dels escriptors més coneguts i valorats. La seva obra és una meditació sobre la mort i el destí de l'home i conté un discurs històric i explícit sobre la llengua, la cultura i el destí nacional de Catalunya en el context de la postguerra. En prosa recrea els mites clàssics com a *Laia* (1932) o *Ariadna al laberint grotesc* (1934). El 1946 publica el seu primer llibre de poemes, *Cementiri de Sinera*. De la seva obra teatral destaca *Primera història d'Esther* (1948), monument a l'idioma; després vindrien *Antígona* (1955) i *Una altra Fedra, si us plau* (1978). Amb *La pell de brau* (1960) tracta el tema d'Espanya amb elevat rigor ètic. Fou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1972.

CASA
D'ESPIRITUALITAT
DEL SANTUARI
D'EL MIRACLE

La CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari d'El Miracle, lloc ideal per a la reflexió, la pau i la pregària, i per al retrobament amb Déu i amb un mateix; organitza:

Per a
MATRIMONIS
Recés de
Cap de Setmana

Octubre, del 9 al 11

Director: P.Jordi Castanyer, monjo

- * La CASA D'ESPIRITUALITAT vol ser un lloc on els qui van a la recerca de Déu hi puguin fer uns dies de silenci, de pau, de reflexió i de pregària. Vol ser casa vostra.
- * La CASA D'ESPIRITUALITAT vol continuar essent un lloc on els qui van a la recerca de Déu hi puguin fer uns dies de silenci, de pau, de reflexió i de pregària. Vol ser casa vostra.

Per informació, inscripcions
i reserves:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Telèfon: 973 48 00 45.
Fax: 973 48 02 43.
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

FABRA i FOSCH, Pompeu

(Barcelona, 1868-Prada, 1948)

Una obra fonamental per a la llengua catalana. Era enginyer industrial i catedràtic de química a Bilbao, però la seva vocació per la gramàtica va manifestar-se a partir de la campanya de normalització lingüística de la revista *L'Avenç* (1891-93). El 1911 entrà a la recent fundada secció filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. El 1913 va intervenir en la confecció de les *Normes ortogràfiques* que el 1917, amb el *Diccionari ortogràfic*, van ser declarades oficials. Va depurar i modernitzar la llengua catalana. El 1932 esdevé catedràtic de català a la Universitat de Barcelona, fins que el 1939 s'exilia a França. Les seves obres més importants són: *Gramàtica de la llengua catalana* (1912), *Gramàtica catalana* (1918), *El català literari* (1932), *Diccionari general de la llengua catalana* (1932) i *Converses filològiques* (1954-56).

GAUDÍ i CORNET, Antoni

(Reus, 1852-Barcelona, 1926)

Figura cabdal del modernisme i màxim arquitecte català de projecció mundial. Va crear un estil personal, un nou llenguatge arquitectònic. El 1883 inicià la Sagrada Família, obra que el va tenir ocupat fins al dia de la seva mort. El 1891 va acabar la cripta i el 1925 una de les quatre torres originals. Va fer un seguit d'obres per a Eusebi Güell: el Capricho de Comillas (1883-85), els pavellons Güell (1884-87), el palau Güell (1886-91), el parc Güell (1900-14), a Barcelona, i l'església de la colònia Güell (1908-15), a Santa Coloma de Cervelló. També va construir el palau episcopal d'Astorga (1887-94), el col·legi de les Teresines de Barcelona (1888-90), can Batlló (1904-06) i La Pedrera (1906-10).

MARAGALL i GORINA, Joan

(Barcelona, 1860-1911)

Poeta representant de la generació modernista i assagista influent. Va treballar a *Diario de Barcelona* i va col·laborar a *L'Avenç*, *Catalònia*, *Pèl i Ploma* i *Juventut*. En assumir el càrrec de president de l'Ateneu barceloní pronuncià el conegut discurs *Elogi de la paraula*. A través de la seva activitat periodística als diaris *La Veu de Catalunya*, *El Poble Català* i *Diario de Barcelona* va intentar orientar l'opinió pública cap al civisme i la convivència. Al famós article *La ciutat del perdó* demanava l'indult pels condemnats a mort per la Setmana Tràgica. En el camp literari és el punt de sortida de la poesia catalana moderna. Obres seves són: *Cant espiritual*, *El comte Arnau*, *El cant de la senyera*, que va musicalitzar Lluís Millet, i la famosa *Oda a Espanya*.

FOIX i MAS, Josep Vicenç

(Barcelona, 1893-1987)

Un dels creadors del català modern. La seva obra poètica és una síntesi d'elements clàssics i de les escoles d'avantguarda, sobretot el surrealisme. Va col·laborar en diverses publicacions com *La Revista* (1917), *Monitor* (1921-23), *L'Amic de les Arts* (1926-28) i *Quaderns de poesia* (1935-36). Va dirigir la pàgina literària del diari *La Publicitat*. Milità a Acció Catalana. Alguns dels seus llibres de poesies són: *Sol i de dol* (1947), *Les irreals omegües* (1949), *On he deixat les claus* (1953). Els seus articles estan recollits a *Els lloms transparents* (1969), *Allò que no diu La Vanguardia* (1971) i *Mots i mans, o a cascú el seu* (1971). Fou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1973.

MANENT i CISA, Marià

(Barcelona, 1898-1988)

Destacat escriptor de la generació poètica noucentista. Influenciat per Carner, el romanticisme anglès i el simbolisme es dedicà a la poesia, a la crítica literària i a la traducció de poesia anglosaxona. En poesia publica *La branca* (1918) i *La collita en la boira* (1920). Llibres de memòries són: *Montseny* (1948), *A flor d'oblit* (1968) i *El vel de Maia* (1975). El 1985 fou Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

MIRÓ i FERRÀ, Joan

(Barcelona, 1893-Palma de Mallorca, 1983)

Un dels pintors catalans més coneguts a tot el món. A partir del 1916 s'orientà cap a les formes d'avantguarda. Primer fa una síntesi entre cubisme i fauvisme, els anys vint va a parar al surrealisme, obrint un nou camí, que el 1924 el porta a signar el Manifest Surrealista. El 1975 va fundar-se el Centre d'Estudis d'Art Contemporani de la Fundació Miró, a Barcelona.

RODOREDA i GURGUI, Mercè

(Barcelona, 1909-Girona, 1983)

La fama de *La plaça del Diamant* (1962) la porta al cinema i la televisió. Es dedica al conte i a la novel·la aprofundint en els personatges femenins en clau psicològica i combinant el llenguatge popular amb el literari. Va consagrar-se amb la novel·la *La plaça del Diamant*, que la va fer molt coneguda. Altres obres seves són: *Alomà* (1938), *Vint-i-dos contes* (1958), *El carrer de les Camèlies* (1966), *La meua Cristina i altres contes* (1967), *Mirall trencat* (1974), *Quanta, quanta guerra* (1980). El 1980 va rebre el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

ROVIRA i VIRGILI, Antoni

(Tarragona, 1882-Perpinyà, 1949)

Teoritzador i divulgador del catalanisme. Va fer una llarga carrera periodística. Va començar al diari *El Poble Català* (1905-14), el 1914 va fundar *La Nació*. Passà a col·laborar a *La Veu de Catalunya* (1916-22) i *La Publicitat* (des de 1916). El 1922 participà a la creació d'Acció Catalana, de la qual va ser-ne vicepresident. Durant la dictadura de Primo de Rivera fundà i dirigí *La Revista de Catalunya* (1924-29). El 1927 trencà amb el seu partit i llançà el diari *La Nau*. El 1930 organitzà el seu propi partit, que fracassà. El 1932 s'incorporà a ERC i fou elegit diputat al parlament. El 1938 és elegit vicepresident del parlament i, ja a l'exili, president. Volia combinar la tradició federalista amb la catalanista dins d'un nacionalisme liberal i democràtic i creia bàsic desenvolupar la consciència nacional per poder dur a terme un projecte polític.

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

ROVIROSA i ALBET, Guillem

(Vilanova i la Geltrú, 1897-Madrid, 1964)

Iniciador del comunitarisme a Catalunya. Obrer, va fer-se catòlic el 1933 i va dur a terme un intens apostolat en la Internacional Obrera Catòlica i en la fundació de les Germandats Obreres d'Acció Catòlica.

SAGARRA i CASTELLARNAU, Josep Maria de

(Barcelona, 1894-1961)

El teatre popular d'un veritable home de lletres. De 1919 a 1921 va ser corresponsal a Berlín del diari madrileny *El Sol*. Quan esclatà la guerra civil va marxar a París i retornà el 1940 a Barcelona. Té una obra molt extensa gràcies a la seva capacitat creativa i a la seva facilitat per adaptar-se a públics amplis i heterogenis. Va fer obres de teatre, crítica teatral, poesia, novel·la i periodisme. Les seves obres teatrals més famoses són, entre d'altres: *L'hostal de la Glòria* (1931) i *El cafè de la Marina* (1933). En novel·la destaquen *Vida privada* (1932) i les seves *Memòries* (1954).

SEGUÍ i RUBINAT, Salvador

(Lleida, 1887-Barcelona, 1923)

Un líder molt popular entrè la classe obrera. Era conegut com el Noi del Sucre. Des de jove treballà a Barcelona, lluità per un sindicalisme fort i independent. Va enfrontar-se al lerrouxisme i postulà un catalanisme d'esquerres que substituís l'hegemonia de la Lliga. A partir del 1917 formà part del nucli de líders de la CNT que desplacen els anarquistes puristes i l'any següent fou elegit secretari general. Va dirigir la vaga de La Canadenca. S'apropà a dirigents polítics com Companys i Layret. El 1923 fou assassinat a trets per pistolers del Sindicat Lliure, a Barcelona.

SENSAT, Rosa

(el Masnou, 1873-Barcelona, 1961)

La renovació pedagògica. Fou una mestra que divulgà les noves tendències i les noves experiències que es donaven a diferents indrets del continent europeu a les escoles normals i les d'estiu i organitzà centres escolars com la Escola del Bosc i el Grup Milà i Fontanals.

TARRÉS i CLARET, Pere

(Manresa, 1905-Barcelona, 1950)

La cura del cos i la cura de les ànimes. Metge i eclesiàstic. Va desplegar una forta activitat a la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i va ser vicepresident del consell federal. Va fer la guerra en el cos sanitari i el 1942 s'ordenà sacerdot. Va treballar durant sis anys als Centres d'Acció Catòlica Femenina de Sarrià. Fundà el Sanatori de la Mercè. Té iniciat el procés de beatificació.

TORRAS i BAGES, Josep

(les Cabanyes, 1846-Vic, 1916)

La renovació cristiana de Catalunya. Va ser ordenat sacerdot el 1871 i va fundar la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, que desenvolupa una tasca pastoral de signe catalanista. Col·laborà en el setmanari *La Veu de Montserrat* i va intervenir en la redacció del text de les *Bases de Manresa*. El 1899 fou nomenat bisbe de Vic i a l'any següent va fer costat al bisbe Morgades, de Barcelona, quan va ser atacat pel govern espanyol i la Santa Seu per haver-se manifestat en favor de l'ensenyament del catecisme en català. El 1892 publicà el seu famós llibre *La tradició catalana*. Postulà un catalanisme distant del carlisme i del federalisme laic, en un intent de separar de l'integrisme doctrinal la part del clergat que s'hi havia identificat. Se li atribueix la frase: «Catalunya serà cristiana o no serà». La seva influència s'ha difós sobre grups intel·lectuals, polítics i eclesials al llarg dels segles XIX i XX.

TRUETA, Josep

(Barcelona 1897-1977)

El prestigi internacional de la medicina catalana. Famos a tot el món pel seu mètode de tractament de les ferides de guerra, el mètode Trueta. El posà en pràctica durant la guerra civil espanyola i els aliats el van adoptar durant la Segona Guerra Mundial, salvant molts milers de vides. El 1939 va exiliar-se a la Gran Bretanya on exercí de professor a la Universitat d'Oxford, fins el 1965. També millorà algunes teràpies del ronyó en descobrir el que s'anomena cortcircuit renal de Trueta. Retornà a Barcelona el 1967.

VERDAGUER i SANTALÓ, Jacint

(Folgueroles, 1845-Barcelona, 1902)

Un dels forjadors del català literari modern i poeta nacional de Catalunya. El 1870 va ser ordenat sacerdot i entrà al servei de la Companyia Transatlàntica i del marquès de Comillas. Va ser acusat de tenir deutes i practicar exorcismes, condemnat per l'autoritat eclesiàstica i posteriorment rehabilitat. El cas va apassionar l'opinió pública, que seguia els passos del seu poeta. La seva poesia és romàntica, continuadora de la Renaixença. Els seus dos grans poemes èpics són *L'Atlàntida* (1877) i *Canigó* (1885). Altres obres són: *Montserrat* (1880), *Aires del Montseny* (1901) o *Pàtria* (1888).

VICENS i VIVES, Jaume

(Girona, 1910-Lió, 1960)

Fundador d'una escola catalana d'historiadors. Va enfrontar-se amb la tradició historiogràfica catalanista, oposant-se a Rovira i Virgili i rebutjant el presentisme romàntic. Influit per l'escola francesa dels Annals, va introduir a la història els elements geogràfics, econòmics i socials.

VIDAL i BARRAQUER, Francesc

(Cambrils, 1868-Friburg, 1943)

El cardenal de la pau. Va ser ordenat sacerdot el 1899; nomenat arquebisbe el 1919 i cardenal de Tarragona el 1921. Defensà la llengua catalana i una concepció oberta i democràtica del paper de l'Església en la societat. Va mantenir sempre postures conciliadores malgrat el clima de tensió i els enfrontaments entre poder polític i Església. En esclatar la guerra civil, el govern de la Generalitat li facilità la sortida a l'estranger. Durant la guerra va negar-se a signar la carta en la qual els bisbes beneïen l'aixecament militar i definien el conflicte com a croada. Aquesta actitud li suposà no poder tornar mai més de l'exili. El general Franco va intentar que renunciés a la seu tarragonina però no va aconseguir-ho. Junt amb Carles Cardó, representava els sectors eclesials més oberts. El 1978 les seves despulles van ser traslladades a Tarragona.

L'ACIDH facilita la incorporació al món laboral dels disminuïts lleus

■ L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà potencia la formació integral de la persona

En Miquel no podia seguir el ritme d'estudi dels seus companys, se'l veia deprimat, desplaçat a l'escola. Els seus pares estaven desconcertats, fins que van descobrir l'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) que atén persones amb una disminució psíquica lleu. En Miquel actualment rep una educació especial que potencia el desenvolupament del conjunt de les seves capacitats amb l'objectiu que aconseguixi una plena integració laboral i social.

L'ACIDH va néixer fa quatre anys de l'esforç conjunt de pares, professionals i voluntaris per atendre un col·lectiu de persones entre els 16 i els 40 anys, que s'anomenen *border line* o «límits», i es troben en una franja del que és disminució i normalitat en l'àmbit del coneixement intel·lectual. Montse Baró, directora d'aquesta associació sense ànim de lucre, fa molt temps que treballa en el sector i està sensibilitzada amb aquesta problemàtica. «La nostra societat encara té moltes mancances per integrar les persones amb discapacitats en el món laboral i social. A més a més, aquests nois i noies acostumen a passar per la vida com a persones normals, però se'ls tanquen moltes portes perquè no poden cursar una carrera ni competir per aconseguir una feina», afirma Montse Baró. D'altra banda, és un col·lectiu dèbil que no acostuma a rebre cap subvenció des de l'Administració, perquè el seu coeficient intel·lectual és més alt del que es demana per poder rebre una retribució econòmica (-65%) i massa baix per competir en el mercat laboral. Alguns joves són rebutjats per la família, Baró alerta del perill que «en aquestes condicions els nois acaben sent engolits per col·lectius marginals de prostitució i drogues».

L'objectiu essencial de l'ACIDH és donar formació educativa integral a aquestes persones perquè puguin desenvolupar-se tant en l'aspecte intel·lectual com humà. Per una banda, es tracta

d'aconseguir la seva socialització —que es relacionin amb altres joves de la seva edat i no es tanquin en el seu món, que adquireixin hàbits, etc.— i proporcionar-los uns coneixements perquè tro-

Els joves participen en diversos tallers que els ajudaran a trobar feina.

bin feina. «Ens interessa que les empreses es mostrin sensibles a aquests casos —afirma Baró—, si els contracten tenen diversos avantatges, com pagar el 50% menys de la Seguretat Social, o una retribució important si els fan un contracte indefinit.»

Serveis que ofereixen

Actualment l'ACIDH atén unes 65 persones entre homes i dones, la majoria joves. Disposen de tres pisos de lloguer on estan ubicats els diversos serveis: l'Escola de Vida Montserrat, on s'intenta que els nois i noies assoleixin un graduat escolar o una cultura general, i té

una sèrie de tallers de cuina, hostaleria, marqueteria, costura, ceràmica, informàtica, etc.

En alguns casos han aconseguit feina amb molts bons resultats, però el projecte que els agradaria tirar endavant és crear un Centre Especial de Treball. De moment, ja han posat en marxa un servei de cangurs d'animals domèstics on els joves aprenen a netejar i vigilar aquests animals. És una bona sortida professional per a ells. També funciona una bugaderia que rep comandes dels restaurants i hotels de la zona. «Tenim moltes idees

perquè treballin, però ens falten uns locals adients més amplis», explica la directora de l'ACIDH.

D'altra banda, tenen una llar-residència, un centre de diagnòstic i de tractament psicològic, un servei d'assistència social, un club de lleure i organitzen unes colònies d'estiu.

Pel que fa al seu funcionament, hi ha un comitè d'honor, un consell assessor format per diversos professionals, i una junta directiva que

s'encarrega de la part administrativa i de gestió. Però si hi ha un aspecte que cal destacar de l'ACIDH és el voluntariat, uns 250 nois i noies que col·laboren en tots els àmbits de l'associació. Tenen diversos convenis amb estudiants d'últim curs de les carreres de Psicologia, Pedagogia, i Educació Social de la Universitat Autònoma i de la Universitat de Barcelona per fer pràctiques en el centre. Montse Baró assegura que «és molt maca la relació que s'estableix entre els nois i els voluntaris, hi ha una gran complicitat entre ells».

L'ACIDH, que va guanyar el Premi Voluntariat 1996 que atorga l'Incafol, ofereix dos tipus de cursos als volunta-

ris: un d'iniciació i un de monogràfic sobre intervenció amb persones disminuïdes.

Investigar la malaltia

L'ACIDH, que rep algunes subvencions de la Generalitat, també compta amb l'ajut dels socis benefactors que paguen una quota o cobreixen les despeses dels estudiants. Montse Baró espera que molts altres s'engresquin a col·laborar amb l'associació perquè volen dur a terme un gran nombre de projectes. Estan investigant la malaltia, ja que dels *border line* se'n sap molt poca cosa. «Ens agradaria publicar algun estudi sobre el tema, estem recollint diversos historials clínics i informació sobretot dels països nòrdics, que és on més s'ha treballat en aquest camp.»

La directora d'ACIDH té un altre projecte que ella qualifica de «somni». «Al centre s'estan formant parelles, m'agradaria crear unes llars tutelades on els joves tinguessin el seu pis per viure amb uns serveis comuns de bugaderia, neteja, cuina, etc. En un futur també hauríem d'ocupar-nos d'aquests casos des de petits, així com de la seva vellesa.»

Encara que l'associació és apolítica i aconfessional, es dona una formació d'inspiració cristiana, on es cuiden especialment les festes religioses», explica Baró, que defineix l'ACIDH «com una gran família on els voluntaris i estudiants, encara que deixin de venir, sempre que poden ens visiten».

Glòria Carrizosa

ACIDH
GRAN VIA DE LES CORTS
CATALANES, 618, PRAL. 1A
08007 BARCELONA
TEL. I FAX 934 120 096

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

societat

«L'educació ambiental, eina bàsica per orientar el canvi d'hàbit de consum»

■ Joan-Ignasi Puigdollers, conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya

El medi ambient ha esdevingut en les darreres dècades un problema internacional de primera magnitud. Cal plantejar-nos quin és el model de desenvolupament que volem de cara al futur i quin és el llegat que deixarem a les generacions futures. Parlem amb Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom, conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, sobre l'entorn natural, del qual depèn la nostra supervivència i qualitat de vida.

—Són perfectament compatibles en una societat industrialitzada com la catalana el progrés (i tot el que comporta) i la conservació de la natura? O és una quimera impossible de fer realitat?

—Els representants dels diversos països del món van establir el 1992, a la Cimera de Rio, els objectius bàsics per aconseguir un planeta en equilibri i per salvaguardar els recursos naturals. Assolir un desenvolupament sostenible a la nostra societat és una oportunitat per assegurar un futur millor

han d'establir els mecanismes de control perquè això sigui possible i perquè hi hagi un equilibri territorial i un respecte envers el nostre entorn.

—Com es pot arribar a aquest equilibri?

—Cal canviar la manera d'enfocar el creixement econòmic de la nostra societat i incorporar el valor de restitució a la natura dels recursos que

Joan-Ignasi Puigdollers.

«Assolir un desenvolupament sostenible a la nostra societat és una oportunitat per assegurar un futur millor»

que no podem desaproveitar. El món industrial i la població en general s'han d'adaptar a les exigències ambientals. Per la seva banda, les administracions

de dissuasió de la contaminació des de la perspectiva econòmica.

—Quins són els principals problemes mediambientals a Catalu-

nyia? Hem de desenvolupar les línies d'actuació prioritària des del punt de vista ambiental mitjançant l'aplicació d'una política interna de costos, de reciclatge i recuperació de residus, de reducció de contaminació i

nya?

—El tancament del cicle de gestió de residus, la consolidació de la recollida selectiva, l'impuls a la gestió ambiental, la producció neta en el sector empresarial i l'educació ambiental són els principals reptes que se'ns presenten actualment.

—L'educació ambiental és l'instrument bàsic per promoure el respecte envers la natura? Què cal fer per conscienciar els ciutadans?

—La informació i l'educació ambiental constitueixen els elements essencials perquè els ciutadans coneguin la natura i els problemes que el nostre comportament social produeix. L'educació ambiental és l'eina bàsica per orientar el canvi necessari de mentalitat, d'actitud i, fins i tot, d'hàbit de consum. És en aquesta línia que s'ha de conscienciar la població.

—L'escola i la família tenen un paper fonamental en l'educació ambiental dels més joves?

—Efectivament, la sensibilització d'aquests segments de la societat és fonamental per a la preservació del medi ambient. Si aconseguim que aquest nou canvi d'actitud i aquesta sensibilització ambiental s'implanti en els més joves estem treballant per un

futur sostenible, on la responsabilitat social farà que millori la nostra qualitat de vida.

—Quins programes desenvolupa el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya en el tema de l'educació ambiental?

—La Direcció General de Programació i Educació Ambiental està concentrant els seus esforços a realitzar campanyes de sensibilització per promoure la recollida selectiva. Recentment, s'ha acordat amb la Federació d'Associació de Veïns d'Habitatge Social fer una campanya pilot en aquest sentit

a vint barris de sis municipis de Catalunya. També es duen a terme campanyes de promoció de recollida selectiva de la fracció orgànica a les comarques del Baix Camp i la Selva, acords amb organismes supramunicipals—com l'Entitat Metropolitana (recollida «porta a porta») —, convenis amb universitats i d'altres campanyes específiques amb l'objectiu d'incrementar els nivells de reciclatge i de participació de la població en general.

—Des de quan funciona el programa «Ambibus» i quins són els seus objectius?

—El projecte d'educació ambiental «Ambibus» va començar a funcionar a finals de 1993 amb la finalitat d'apropar a tots els punts de la nostra geografia els temes ambientals. «Ambibus» vol ser una eina de sensibilització que promogui un canvi cultural i una actitud favorable al medi ambient. En definitiva, ofereix a tots els ciutadans de Catalunya una exposició permanent, un servei d'informació, tallers adreçats a escolars i altres col·lectius dirigits per professionals de l'educació ambiental, conferències i taules rodones.

Miquel Àngel Codina

El bosc, font de vida

—Quina lliçó es pot extreure de la tragèdia que ha viscut Catalunya aquest estiu amb els incendis del Solsonès i el Bages? De cara al futur, quines mesures de prevenció s'adoptaran?

—Aquests incendis ens han de fer reflexionar un cop més que la protecció dels boscos és essencial i bàsica per a la nostra societat. El bosc és una font de vida permanent i indispensable per al nostre entorn. Això ho han de comprendre totes les administracions i la població en general, perquè per protegir-lo eficaçment i prevenir possibles contratemps, tot-hom hi ha de col·laborar. La veritable prevenció d'incendis es troba en una política global de sensibilització i en una utilització sostenible del territori que ens permeti conviure amb la natura de forma respectuosa.

Dr. Ferran Tognetta

c/ Puiggari, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

Noves normatives comunitàries per a l'oli d'oliva i el vi

■ Elogis i crítiques a la Unió Europea per la reforma d'aquests sectors agrícoles

En la seva comunicació Agenda 2000, publicada el juliol de 1997, la Comissió Europea va establir les línies directrius per a la reforma de la Política Agrícola Comunitària (PAC) i, en base a aquestes orientacions, va presentar les propostes per reformar, entre d'altres, l'Organització Comuna de Mercat (OCM) de l'oli d'oliva i del vi. Després de llargues discussions, els ministres d'Agricultura de la Unió Europea van arribar a un acord sobre la reforma de l'oli d'oliva el 26 de juny passat. Pel que fa al sector vitivinícola, la Comissió Europea ha presentat la seva proposta i ara el projecte s'està discutint al Consell.

Sobre l'oli d'oliva, potser el primer que caldria destacar d'aquesta reforma és la seva provisionalitat. La nova normativa només regirà les tres properes campanyes (de l'1 de novembre de 1998 al 31 d'octubre del 2001) i la reforma definitiva no s'aplicarà fins al primer de novembre del 2001.

Un dels punts més contestats per part espanyola ha estat la famosa Quantitat Nacional Garantida (QNG). Què significa exactament aquest concepte? Doncs bé, la Comissió Europea estableix una quantitat de producció d'oli d'oliva en l'àmbit europeu —Quantitat Màxima Garantida (QMG)—, que tindrà dret a rebre les subvencions concedides des de Brussel·les (els ajuts a la producció han quedat fixats en 132,25 ecus/tona). Per a les properes campanyes la QMG serà de 1.777.261 tones per campanya i es repartirà entre els Estats membres productors, és a dir, els Estats només podran rebre ajuts per a la producció inclosa en aquesta quantitat nacional que per a l'Estat espanyol ha quedat estipulada en 760.027 tones. Què passarà si la producció d'un Estat és inferior a la seva quantitat nacional garantida? El Consell ha autoritzat que es reparteixi la quantitat sobrant de la següent manera:

- un 20% de la diferència es podrà repartir entre els Estats membres que aquell any hagin superat la seva quantitat nacional.
- el 80% restant s'afegirà a la quantitat nacional d'aquell mateix Estat productor per a la campanya següent.

Limitacions a la producció

La nova normativa també preveu limitacions a la producció. De fet, a partir de l'1 de novembre del 2001 tan sols podrà rebre ajuts l'oli provinent d'oliveres plantades abans de l'1 de maig de 1998. Els arbres plantats amb posterioritat a aquesta data només donaran lloc a subvencions quan s'emmarquin en programes aprovats per la Comissió.

Un altre dels elements controvertits ha estat l'ajut per a l'oliva de taula que es

reclamava des del Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación. Malgrat que no hi ha hagut una assignació concreta i que seran els Estatuts —prèvia autorització de la Comissió— els qui decidiran quins recursos dels que els han estat concedits destinaran a l'oliva de taula, és positiu destacar que per primer cop apareixen aquests ajuts a la legislació de la Unió Europea (UE).

Entre els aspectes més negatius de la reforma, cal esmentar la supressió dels ajuts als petits productors i el fet que no s'hagin prohibit les barreges de diferents olis —extrem especialment demanat des de Catalunya— que, val a dir-ho, alteren i perjudiquen la qualitat de l'autèntic oli d'oliva. També ha estat força criticat el fet que s'hagin suprimit els ajuts per potenciar el consum d'aquest oli, especialment de cara als països no productors.

Equilibri entre l'oferta i la demanda

En relació al sector del vi, la Comissió Europea ha adoptat la proposta a fi de reformar-ho, completant així el conjunt de propostes relatives a la reforma de la PAC en el marc de l'Agenda 2000. La nova regulació que la Comissió proposa disposarà d'un augment dels recursos per aplicar la reforma, atès que es reconeix la importància econòmica, social i mediambiental del sector a la UE. Aquesta reforma té per objectiu aconseguir l'equilibri entre l'oferta i la demanda en el mercat vinícola de la UE i permetre als productors ser més competitius per explotar els mercats en expansió.

Segons la Comissió, la UE s'enfrontarà amb una creixent competència en el futur, en particular en els mercats d'exportació i únicament si s'incrementa la competitivitat, sobretot mitjançant una millora de la qualitat, el sector podrà créixer i desenvolupar-se. Per aquest motiu, es proposa que les mesures de reestructuració que permetin produir un vi de qualitat siguin l'element clau de la reforma. Aquestes mesures, que consis-

A fi d'equilibrar l'oferta i la demanda, es proposa mantenir la prohibició de plantar noves vinyes fins a l'any 2010.

tiran bàsicament en la reconversió varietal, la replantació de vinyes i l'adopció de noves tècniques de producció, seran en principi cofinançades entre la UE i els beneficiaris.

A fi d'equilibrar l'oferta i la demanda, es proposa mantenir la prohibició de plantar noves vinyes fins a l'any 2010. Tanmateix, s'atorgarà als Estats una quantitat de drets suplementaris que seran repartits entre les zones on augmenti la demanda de vins de qualitat. Aquest règim inclourà la constitució d'un sistema

de reserves de drets de plantació que facilitarà la transferència d'aquests drets als productors que en tinguin més necessitat. D'altra banda, es proposa mantenir les mesures d'arrencada que s'aplicaran a les regions que pateixin excedents estructurals greus i persistents.

Pel que fa a la destil·lació, es proposa eliminar la preventiva, l'obligatòria i la de suport, contingudes en l'actual reglament, substituint-les per un mecanisme de destil·lació de crisi per fer front als casos excepcionals de desequilibri de mercat. Així mateix, la proposta manté l'actual ajut a l'emmagatzematge privat i es preveu una mesura específica de destil·lació a fi de garantir la

continuitat de l'aprovisionament dels mercats de l'alcohol de consum.

La Proposta de Reglament inclou una simplificació de les regles enològiques i també la regulació de la denominació, presentació i protecció dels productes vinícoles. Les regles en vigor en matèria d'enriquiment —xaptalització— i d'acidificació es mantenen en la Proposta sense cap canvi respecte a la regulació actual.

Ester Hortet i Mireia Font
Patronat Català Pro Europa

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Tornar a escola: llibres per als més petits

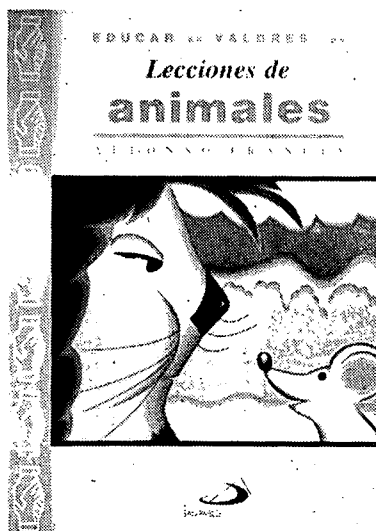
Els animals, una escola de valors

Quantes coses devem els animals racionals als irracionals! Ho valorem? Aprenem dels seus ensenyaments? És una llàstima que l'ésser humà visqui tan sovint la racionalitat desunida de l'animalitat, o l'animalitat tan deslligada de la racionalitat. Educar —humanitzar— no consisteix a destruir i abandonar allò que és pròpiament animal, sinó a aconseguir l'harmonia i complementarietat de l'*anima* racional amb l'animalitat.

Lecciones de animales no és un llibre de ciències, però sí que és un llibre científic, perquè parla dels animals, les persones i la pedagogia. És una obra d'un equip d'experts en educació amb l'objectiu d'educar en valors d'una forma pràctica. S'ofereixen exemples concrets de la vida i costums dels animals i nombroses activitats pedagògiques, adaptables a les diferents edats, àmbits, modalitats i nivells educatius.

«Amb els animals som més feliços. Ells amb nosaltres, també. I amb els animals som més persones. Fins i tot més bons cristians: quant missatge d'humanització i salvació porten els animals!», escriu l'autor, Alfonso Francia, a la introducció. Més endavant afirma el següent: «Els animals semblen imprescindibles per a la humanitat: força, treball, transport, companyia... Potser s'ha de tornar a reviure l'harmonia. No és un afer de protecció dels animals, sinó de comunió, acompanyament, convivència.» (C. C.)

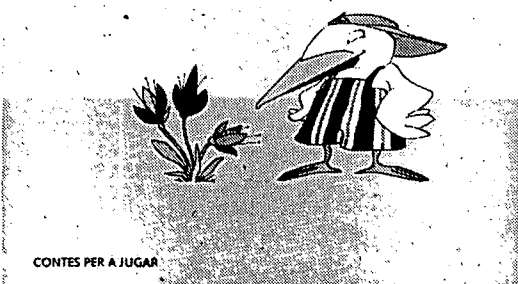
Alfonso Francia, *Lecciones de animales*. Editorial San Pablo, Col·lecció *Educación en Valores*, Madrid 1998, 175 pàg.

Fomentar la creativitat infantil

Aquest volum pertany a una col·lecció de quatre quaderns, cada un dels quals se centra en una estació de l'any amb un protagonista diferent. En aquesta ocasió el títol és *Bec a la primavera*. És un quadern que proposa múltiples activitats i que pretén estimular la capacitat d'observació i de manipulació, així com l'enriquiment del llenguatge verbal del nen. Les il·lustracions són senzilles i plenes de color i moviment.

Bec a la primavera

M. Jesús Espelt ha treballat com a mestra en diferents nivells de l'educació primària, però especialment en l'educació infantil. És una autora de diverses publicacions adreçades al món de l'ensenyament i pensades per a nens de tres a set anys. Per la seva banda, la il·lustradora Maria Espluga ha treballat en més d'una desena de llibres infantils i juvenils. (C.C.)

M. Jesús Espelt i Maria Espluga, *Bec a la primavera*. Editorial Esin, Col·lecció *Contes per a Jugar*, Barcelona 1998, 12 pàg.

Apreciar les qualitats dels altres

Hi ha molts, moltíssims bolets repartits per tots els boscos del món. I tots porten barret. Hi ha barrets de totes les mides: grans, petits, alts, baixos, de color groc, etc. El bolet d'aquest conte tenia el barret gran, alt i de color vermell. Però un gran misteri envoltava el nostre protagonista: tenia la llengua verinosa. Era conseqüència que només veia els defectes dels altres habitants del bosc. El bolet es guarirà quan faci l'esforç de mirar-los amb bona cara i apreciar les seves qualitats. (C.C.)

Nuria Torrell, *La seta del sombrero rojo*. Editorial Palabra, Col·lecció *La Mochila de Astor*, Serie Verde (a partir de 7 anys), Madrid 1998, 57 pàg.

Les aparences enganyen

L'home de la flauta va arribar a mig matí, quan a les cabanes del poblet les dones començaven a preparar el dinar. L'acompanyava un mico, que no era el que aparenyava, sinó un príncep encantat que havia de portar fins a les Muntanyes del Cel per retornar-li la seva forma humana. Dos amics, Chung i Wu, amb

la misteriosa Mai-Ling —que resultarà ser la jove reina d'un petit país— viuran trepidants aventures fins a arribar al Temple de l'Etern Somriure. (C.C.)

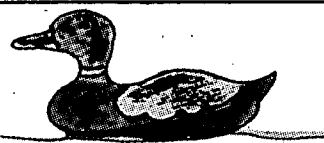
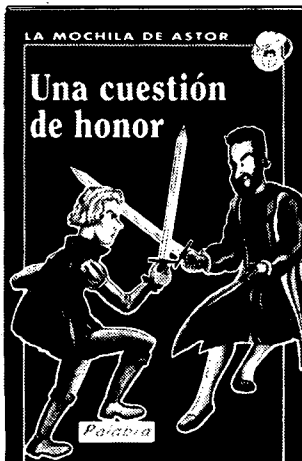
María Teresa Aretzaga, *Las Montañas del Cielo*. Editorial Palabra, Col·lecció *La Mochila de Astor*, Serie Roja (a partir de 10 anys), Madrid 1998, 143 pàg.

El valor de la lleialtat

El 1524 la vida de la cort és plena de perills. Així ho descobreix el jove gentilhome Manuel de Guzmán durant la primera missió que li encomana el rei Carles I. Malgrat la seva valentia, Manuel no pot evitar que la marquesa de Villamedina sigui feta presonera pel duc d'Alcastilla, un renegat que manté contactes amb els francesos amb l'única finalitat de traïr el monarca. Manuel de Guzmán demostrarà la seva lleialtat al Rei complint fins al final, sense vacil·lacions i sense retards, les diverses missions encomanades. (C.C.)

Manuel Alfonseca, *Una cuestión de honor*. Editorial Palabra, Col·lecció *La Mochila de Astor*, Serie Negra (a partir de 12 anys), Madrid 1998, 157 pàg.

HARMONIA

Icones - Policromats - Ceràmica - Macramé - Art floral -
Joies a la cera perduda - Restauració de mobles -
Porcellana russa - Estampació

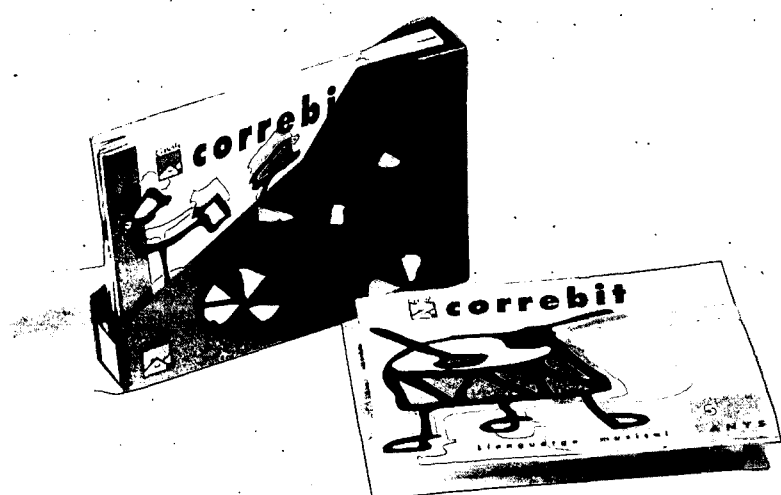
Tels. 490 03 23 - 352 33 50

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (Línia verda)

Vine a passar una estona
amb nosaltres i aprendràs la
tècnica que més t'agradi:

Compromís amb l'Educació

Educació Infantil

Educació Primària

ESO

Batxillerat

Un projecte de qualitat
Un plantejament realista
Una presentació atractiva

BUTLLETA DE SOL·LICITUD D'INFORMACIÓ

Desitjo rebre informació de: ☐ Educació Infantil ☐ Educació Primària ☐ ESO ☐ Batxillerat

Nom i cognoms: _____ Telèfon: _____

Adreça: _____ Població: _____ Codi postal: _____

Editorial Casals

C. Casp, 79 • 08013 Barcelona • Tel.: 93 232 37 13 • Fax: 93 265 68 95 • <http://www.editorialcasals.com> • E-mail: casals@editorialcasals.com

TELEVISIÓ

Diumenge 1308.45 *Tiempo de creer*

Programa religiós protestant setmanal.

09.00 *Pueblo de Dios* (repetició)09.30 *Últimas preguntas*09.55 *Testimonio*

Meditació sobre un tema religiós catòlic.

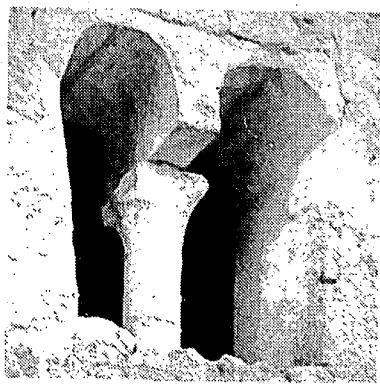
10.00 *Santa Missa*

Amb la participació de l'Escolania del Monestir de Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà, diòcesi de Girona), sota la direcció de Tina Faz. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa.)

10.45 Esglésies de Catalunya

Dilluns 1417.15 *Pueblo de Dios***Dimarts-Dimecres-Dijous**00.20 *Anno Domini*

* (L'horari varia en funció de la programació)

Cada dissabte09.20 *Signes dels Temps*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Ràdio Televisió Llinars**Cada divendres**21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).**Cada divendres**20.30 *Creure avui*

No hi ha programa fins a l'octubre.

Cada dijous21.40 *Paraula i vida*

Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous)**CTV (Centre Televisiu Vaticà)**

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

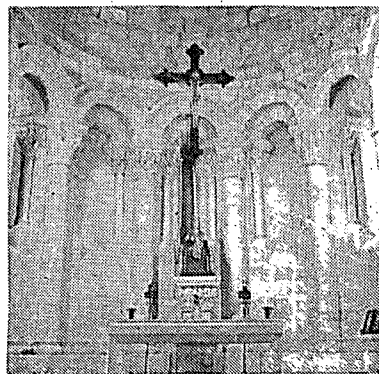
De dilluns a dissabte:—de 6.00 a 21.00 *Radiofórmula musical*:

Amb informació cada quart d'hora (general, d'església i solidaritat, de serveis, de cultura, esportiva...).

Comentari de l'Evangelí a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:—d'1.05 a 6.00 *Selecció de música instrumental*—d'1.00 a 1.05 *Espurna d'Alba*, *Dietari de música i músics* i comentari de l'Evangelí.**Dilluns**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (entrevista en profunditat)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dimarts**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (tertúlia)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dimecres**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (entrevista a un immigrant)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dijous**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Magazine d'estiu**Històries particulars* (vuit vacances originals)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Divendres**21.00-23.00 *La gran diferència* (selecció musical)23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (entrevista en profunditat a un personatge famós)00.00-1.00 *Conec una cançó* (musical)**Dissabte**21.00-22.00 *Des de Nashville* (música country)22.00-23.00 *Música retrobada* (música dels anys 20, 30, 40...)23.00-1.00 *Passió pel cant* (programa dedicat al cant, a l'òpera, als concerts corals...)**Diumenge**9.00-10.00 *Tot sardana* (audició de sardanes)18.45-20.00 *Eucaristia* (en directe des de la catedral de Barcelona)20.30-21.00 *Cafè Internacional* (música d'alta qualitat)21.00-23.00 *Secrets Públics* (Selecció musical a proposta dels oients)23.00-00.00 *L'excusa* (tertúlia intergeneracional)00.00-1.00 *De nou n'nou* (noves músiques)**Desconnexions de Ràdio Estel****De dilluns a divendres:**de 8.30 a 8.45 *Informatiu matí*de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*de 9.00 a 13.00 *Informació local* cada hora**Dilluns**

Programació d'estiu

Dimecres

Programació d'estiu

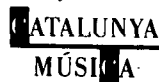
Dijous21.30-22.00 *La taula de l'Evangelí***Dissabte**

Programació d'estiu

Diumenge08.30-9.00 *La taula de l'Evangelí*21.00-22.00 *Dret a la intimitat* (programa en preparació)

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: no hi ha programa fins al 13 de setembre (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Ángelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a l'historiador i jesuïta pare Josep M. Benítez i Riera, degà de la Facultat d'Història de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma (II part); suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbu).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies i el significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet**. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h.

També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

Retransmissió en directe de la *Missa dominical*. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les**

Planes (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRRAGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855-OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dijous 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Ràdio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'Evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Internet

• **EL PROBLEMA DE L'OBESITAT.**— Si teclegeu www.seedo.es trobareu la web que ha obert la Sociedad Española para el Estudio de la Obesidad. En aquest espai hi ha publicacions científiques i documentació que s'han presentat en congressos, així com el tractament de casos concrets i consells sobre alimentació. Una pàgina molt completa amb informació detallada pensada també per a un públic no especialitzat.

• **UNS LLIBRES ATRACTIUS I DE QUALITAT.**— L'Editorial

Casals

Edita des de 1870

Casals posa a la disposició de tothom la web anomenada www.editorialcasals.com per oferir-la com a eina de treball. Mestres i professors poden consultar les novetats que l'editorial publica per a l'edu-

cació dels joves. També es poden consultar altres llibres d'interès que promouen els valors que calen per fer una societat com cal.

• **SERVEI CATALÀ DEL VOLUNTARIAT.**— Tot teclejant www.voluntariat.org anireu a la web del Servei Català del Voluntariat, que pretén ser, sobretot, una eina útil per a tothom interessat en el món del voluntariat. Per tal de facilitar al màxim la participació activa dels ciutadans en tasques de voluntariat, aquesta opció permet accedir a un conjunt de serveis que tenen com a finalitat oferir tota la informació necessària per fer de voluntari dins i fora de Catalunya. El servei «Coneix les entitats de voluntariat» és un sistema de recerca que dona a conèixer entitats de voluntariat de dins i fora de Catalunya, que es poden buscar pel nom, la temàtica o l'àmbit geogràfic. El servei «Et necessitem!» permet informar-se i fins i tot preinscriure's en les diferents crides que les entitats de voluntariat fan al llarg de l'any. Hi ha dos tipus de crides segons la durada de l'activitat que es realitzarà: les activitats puntuals amb una durada limitada i les activitats permanents, les quals no tenen data d'acabament o són per un període de temps superior a un any. «Estigues informat» és un servei que permet rebre regularment informació sobre temes relacionats amb el voluntariat. L'opció de «Serveis per a les entitats» aplega serveis destinats a donar més suport a les entitats, que van des del contacte amb

altres associacions, la gestió de recursos, la formació del personal o la captació de voluntaris. En suma, una web d'allò més útil per a les entitats.

Barcelona

• **MUSEU DE VILAFRANCA.**— Fins al 13 de setembre, exposició d'olis de J. Camacho. Horaris: vigílies, de 18.00 a 21.00; festius, de 12.00 a 14.00 i de 18.00 a 21.00. Museu de Vilafraça, Capella del Sant Pelegrí, plaça Jaume I, 1 - Vilafraça del Penedès, tel. 938 900 582.

• **SOLEMNITAT DE L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU.**— El

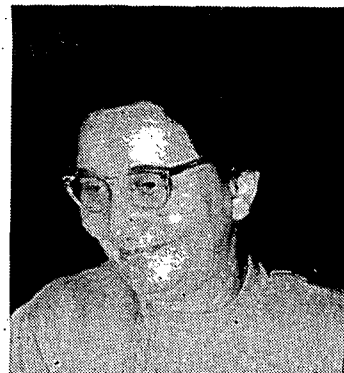
14 de setembre se celebrarà a la catedral de Barcelona la solemnitat de l'exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral. A les 9.30, cant de laudes. A les 17.30, concert d'orgue, a càrrec de Domènec Coils, canonge i prefecte de música i cant de la catedral, amb obres del barroc, romàntic i contemporànies. A les 18.30, segones vespres. A les 19.00, eucaristia concelebrada. Durant tot el dia es farà l'ofrena floral a la Santa Creu.

• **OBRA D'EXERCICIS PARROQUIALS.**— Durant el mes de se-

tembre s'organitzaran dues tandes en recés complet a Montserrat. La primera, del 14 al 18 de setembre, per a homes. La segona, del 21 al 25 de setembre, per a dones. Totes dues dirigides pel P. Pere Vizcorri, s.i. Per a més informació i inscripcions: Obra d'Exercicis Parroquials, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 011 626 (només als matins).

• **NOVENA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ.**— Del 15 al 23 de setembre, a les 19.30, Novena a la Mare de Déu de la Mercè amb rosari, pregària i concelebració eucarística. El 23 de setembre, a les 19.00 i a les 20.00, misses de la vigília; a les 24.00, tradicional missa de mitjanit, commemorativa del descens de la Mare de Déu i de la fundació de l'orde mercedari. El 24 de setembre, celebració de la diada amb misses a les 9.00, 11.00, 12.00, 13.00, 19.00 i 20.00. Església dels Mercedaris, plaça Castella, 5 - Barcelona.

• **AMICS DE MARIA BENEDICTA.**— El 19 de setembre, a

les 12.30, eucaristia en celebració del 75è aniversari de la conversió de Maria Benedicta. Després de l'eucaristia s'oferirà un petit refrigeri. Parròquia de Santa Tereseta, Via Augusta, 68 - Barcelona.

«CATALUNYA CRISTIANA» EN LOS KIOSCOS DE CATALUNYA

Pueden encontrarla semanalmente en:

Llibreria Santa Maria		08350	Arenys de Mar
Llibreria Pujades Climent	Riera, 8	08358	Arenys de Munt
La Formiga d'Or	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona
Llibreria Claret	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Llibreria L'Escaire	Pg. Maragall, 342	08031	Barcelona
Kiosco Gallifa	República Argentina, 233	08023	Barcelona
Llibreria de la Diputació	Londres, 57	08036	Barcelona
Llibreria Mateu	Santa Maria, 22	17820	Banyoles
Pepereria Bitlloch	Ample, 25	17300	Blanes
Carne García Ros	La Font, 22	25210	Guissona
Comerç i Estanc	Ponts i Arola, 28	25240	Linyola
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
L'Ossetfi	Av. Alcalde Porquerès, 32	25008	Lleida
Llibreria Dalmases	Jàcint Verdaguer, 5	25230	Mollerussa
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Joan Fons	Jaume Fons, 13	08784	Piera
Llar del Llibre	Pg. Pl. Major, 12 34	08202	Sabadell
Llibreria Bonet	Pl. Major, 33	43420	Sta. Coloma de Q.
Kiosco Baldri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi de Ll.
Llibreria Dach	Sant Miquel, 5	25280	Solsona
Llibreria Güell	Santa Anna, 6	25300	Tàrraga
Llibreria Sauret	Carne, 14	25300	Tàrraga

¡Reserve su ejemplar, ahora!

«Cinc esperits de la vida: vitalitat, amabilitat, llibertat, continuïtat, felicitat.»

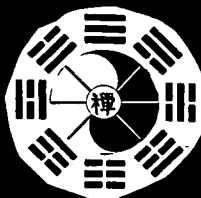
Tertúlia sobre:
«Mismidad, el camino y la palabra»

Entrada gratuïta dissabte 19 de setembre a les 18.30 h.

Per a més informació:
Mercedes Plana, tel. 93 456 23 31,
de dilluns a dijous de 22 a 23 hores

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133 - 08011 Barcelona

太

極

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Francesca Rovira és missionera de Crist Jesús, fa 40 anys que viu al Japó i explica orgullosa que estima molt els seus germans japonesos. Rovira afirma convençuda que el japonès no és gaire difícil d'aprendre pel que fa a la fonètica, ja que els sons són semblants als del català, però diu que el que és més complicat és escriure'l i llegir-lo perquè s'han de dominar 5.000 kanjis (caràcters), que és la quantitat mínima per tenir un vocabulari prou ampli.

Foto: Marta Puyol

«A través dels vitralls i els mosaics parlo de l'amor de Déu als japonesos»

—És complicat treballar en un país on els catòlics són una minoria?

—Sí que ho és perquè al Japó la majoria d'habitants desconeixen Déu. Ara estic treballant a la parròquia de Sant Miquel de la ciutat d'Hofu. A molts quilòmetres no hi ha cap més església. Al Japó només hi ha un 0,6% de catòlics.

—Quina tasca fa a la parròquia?

—Faig catequesi a nens i adults que volen conèixer Déu. També preparem algunes parelles japoneses que volen casar-se per l'Església catòlica perquè els sembla més seriós que casar-se amb una cerimònia budista o sintoista, que són les dues religions oficials, o bé pel civil.

—Com dona testimoni de la seva fe?

—A la parròquia, fent catequesi, i al jardí d'infància de què diposa l'església. També parlo de Déu a les

mares dels nens i als cristians de la parròquia. Als que volen els ensenyo a fer mosaics i m'ajuden a fer-ne amb dibuixos de la Mare de Déu, Crist, els apòstols, etc. Els fem per decorar les esglésies catòliques del Japó, perquè aquí no hi ha cap tipus d'imatge cristiana. També, un cop a la setmana, faig de guia en una església catòlica molt maca que s'ha construït a la ciutat de Yamaguchi i que és visitada per molts turistes japonesos, als quals a través dels dibuixos dels vitralls i els mosaics els parlo de l'amor de Déu.

—El tòpic que els japonesos són molt treballadors es compleix?

—Són molt treballadors, potser una mica massa, i això va en detriment de la família. Cada matí, el director de l'empresa o l'encarregat convoca els treballadors i fa el *chorei*, que és una xerrada on els parla de com han de fer la seva feina per millorar la

producció.

—S'ha trobat alguna situació cultural xocant?

—Petites anècdotes. Un fet que trobo sorprenent és que, per exemple, si se'ls ha mort algú, t'ho diran somrient per no ferir-te.

—Encara hi ha matrimonis de conveniència?

—Només als pobles petits, a les grans ciutats ja no passa. A més, si no els agrada el pretendent que els han triat poden dir que no. En un matrimoni de conveniència els nuvis es veuen per foto, tenen una entrevista —on seuen a terra a la manera tradicional— i finalment es casen. Una senyora de la parròquia es va casar d'aquesta manera, però es va endur una gran sorpresa el dia del casament, quan va veure que el seu futur marit feia dos pams menys que ella.

Marta Puyol

Francesca Rovira és missionera al Japó

Em costa d'entendre

Llegeixo a *La Vanguardia* (30-VIII-98) que els bisbes espanyols creuen que el senyor Aznar, l'actual president del Govern de l'Estat, desatén l'assignatura de religió, per por de perdre vots... I resulta, per tant, que el catolicisme que les dretes proclamen (més o menys vergonyantment) es transforma en aquella dita castellana tan vulgar: *El uno por el otro, la casa sin barrer...*

Però hi ha quelcom més que ha fet més forta la meua perplexitat: segons es diu en un requadre inserit en la mateixa informació, els prelatos reclamen que els professors de religió ingressin «per oposició amb la vènia dels respectius ordinariis», i amb «una escala de sous anàloga als altres professors»... I, a més, els metropolitans exigeixen que els alumnes de religió presentin «la partida de baptisme junt amb la del registre civil». I aquí sí que em balla el cap. A qui s'ha d'explicar la religió? Només als que presumptament ja la practiquen o que sense practicar-la hi estan incorporats?

Em sembla que predicar Crist és per a tothom. Als de casa i als que no ho són, perquè aquests, amb coneixement i per gràcia de Déu, s'hi poden sentir cridats. Els missioners s'adrecen als pagans. No als pobles cristians que ja tenen els seus pastors.

I perdoneu-me, senyors metropolitans. Així ho veig, així ho sento, i així ho proclamo.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Potser l'alè que ens falta (9)

Calidesa i comunió

Són molts els efectes negatius d'aquesta propensió a viure distrets de l'Esperit que habita l'Església i els nostres cors. No és estrany, doncs, que ja l'Apocalipsi advertís: «Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les esglésies» (Ap. 2,7)

Esmentem, en primer lloc, l'eixerriment espiritual que neix de la pèrdua del gust de la fe. Més de quatre vegades, en efecte, abans de perdre la fe se n'ha perdut el bon gust, l'encís. Això s'esdevé, sovint, per la manca de cultiu interior, de pregària personal, que és l'àmbit on se'ns fa perceptible la veu de l'Esperit. És un buidat de sentit, com el de l'arbre que perd la saba. Resten les formes, les closques, la rutina, però la vida s'ha esvanit. Aleshores

ens sentim desencisats i en cerquem les causes fora de nosaltres. «La realitat, com bé diu el pare Larrañaga, és que hem perdut l'encís de Déu.» Un gran cartoià francès dels nostres dies ens proposa aquest camí de recuperació: «Renunciar a situar la nostra pregària a nivell intel·lectual... Entrar en el nostre cor. Descobrir-hi tot un món desordenat d'emocions i de ferides, que necessiten ser purificades... Ens adonarem que hi ha la possibilitat efectiva d'integrar totes les ferides del nostre cor en el moviment de la redempció, fent-les sortir a la claror per tal de poder-les oferir conscientment a l'acció redemptora de Jesús.»

Quan posposem l'Esperit, perd força a l'Església la comunió i en guanyen les estructures organitzatives, de vell o de nou encuny. Quin concepte d'Església prioritzarem, es pregunta el pare Congar, el de societat o el de comunió? I opta per prioritzar aquesta segona categoria. Això vol dir, explica, remarcar la funció constituent de l'Esperit. «L'Església, diu, la fan dues missions, la del Fill-Verb i la de l'Esperit-Alè.» I gaudeix d'un doble do: d'una banda, el de la presència continuada de Crist, com a Cap de tot el cos, en el ministeri ordenat, segons la seva promesa; d'una altra, el de l'Esperit Sant, present als cors dels cristians (Gal. 4, 6). L'ecclesiologia de comunió «evita el juridicisme, la uniformitat, la lògica purament piramidal»... alhora que conviu, com observa Salvador Pié, amb «l'ecclesiologia jurídica de la unitat», «prou evident en l'expressió *communio hierarchica*», usada pel Vaticà II (LG. 22)». Sant Agustí ja anticipava la desitjada síntesi de totes dues quan predicava: «Sóc bisbe per a vosaltres, però un cristià amb vosaltres; us ensenyo, però sóc abans de tot un deixeble com vosaltres; us absolc i us beneixo, però sóc abans de tot un pecador i un penitents amb vosaltres.»

Ara mateix

Impromptu